

СВОБОДНА МИСЪЛ

ИЗДАВА ФЕДЕРАЦИЯТА НА АНАРХИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ • LE JOURNAL DE LA FÉDÉRATION ANARCHISTE BULGARE (FAB)

БОЙКОТИРАЙ ИЗБОРИТЕ!

3

ПОКАЖИ НА ОЛИГАРСИТЕ КОЙ Е СТОПАНИНЪТ НА ТАЗИ СТРАНА!

„Социализмът“ на болшевиките и фашистите

4

За социализма – онзи, който не получи шанс да се развие.

Сериозно за роботите-убийци

5

Истинският терминатор няма да дойде за „важните“ хора – той ще дойде за „излишните“.

Кой и защо уби Христо Ботев?

8

Въпросителните около смъртта на българския анархист може би изобщо не са въпросителни.

Какво не е пряката демокрация

12

Някои важни пояснения по темата от нестихващ интерес за мислитещите хора.

PRO DOMO SUA

25 години Свободна мисъл

ВЕСТНИКЪТ НИ НАВЪРШИ ЧЕТВЪРТ ВЕК

Оцеля през годините, докато множество партийни и „профсъюзни“ парцали, чиито заглавия не заслужават споменаване, отидоха в небитието.

Като цяло българската преса пожълтя и спомогна за това читателите ѝ да не уважават граматиката, да не се стремят да се изразяват разбираемо, да не изказват сложни мисли и изобщо – мисли извън клишетата на „новото време“.

На този фон вестникът на Федерацията на анархистите в България не просто оцеля, но и се разви, стана по-добър като вид и съдържание. Който не може да се закочи с постижения, обикновено се украсява със скромност. Ние имаме постижения, но ни чакат и още много усилия, за да разширим читателския си кръг,

да надмогнем пропагандата на несвобода, представяна като свобода, на неравенство като „естествено състояние“, на подмяната на справедливостта с „правосъдие“, на покорството пред „елита“, който се състои от най-лошата паяна на народа ни, на погржателството на простаци и мерзавци, които след пагането на режима на БКП направиха всекидневието ни още по-мрачно, грубо и гнусно, въпреки неуморното му лустросване с рекламни плакати и показното бозатство на единици пред мизерията на милиони.

Ние оцеляхме и продължаваме това, което сме възродили от традициите на просветата и борбата за човешко достойнство.

Честито! •

Редколегия СМ

БЕЖАНСКАТА „КРИЗА“

ПАРАЗИТИ?

Бежанците от Северна Африка и Близкия Изток вече заобикалят България – разбраха, че тук живее госта озлобен от нещастие си народ. Хем озлобен, хем със самочувствие на римски патриций, който прелива от презрение към „варварите“, „паразитите“, „примитивните човекоподобни“.

Извън България, от Унгария до по-благополучния Запад, отношението е почти същото, макар че немало европей-

ци все още имат съвест и повечко разум.

Заг високомерието се крие обикновен страх и безгърна глупост.

Бежанците щели да залезат нашия континент, да опоскат социалните фондове, да унищожат европейската култура. И не били никакви бежанци, а „незаконни имигранти“.

Европа има щедър принос към това, което се случва в страните, от които хората бягат. Няма значение от

какво се спасяват, от пряка смъртна заплаха или от мизерията, която също убива достатъчно ефективно. Дори всичките те просто да търсят „по-добър живот“, най-малко българите имаме нравствено право да ги мразим за това – два милиона наши сънародници по същата причина напуснаха страната, немало от тях нелегално и работят също нелегално. А и откога „легалното“, законното ста-

» » » продължава на страница 3

СВОБОДНА МИСЪЛ

АБОНАМЕНТ 2016

СКЪПИ ЧИТАТЕЛИ,
Абонаментът за вестник „Свободна мисъл“ завършва на 15 декември. Можете да се абонирате във всички пощенски клонове в страната.

КАТАЛОЖЕН НОМЕР 649

1 година: 6,00 лв
6 месеца: 3,00 лв
3 месеца: 1,50 лв

БЕЗ ЛОГО

СТАТИИ
АНАЛИЗИ
МНЕНИЯ
ТЕХНОЛОГИИ
ИКОНОМИКА
КУЛТУРА
ПОЛИТИКА
БЪЛГАРИЯ
ОЦЕНКИ

www.bezlogo.com

ПЛЕДОАРИЯ ЗА РЕВОЛЮЦИОННАТА ОРГАНИЗАЦИЯ

» » » продължава от миналия брой

Казахме, че пълното освобождение няма да настъпи без унищожението на капитала и на държавата. Масите ще се освободят, като изграждат своите организации в процеса на социалните борби. За да направят революцията неизбежна и необратима, нисшите класи трябва да се стремят към еднодействие в борбата срещу висшите, а създаването на самоуправляващи се и автономни групи – да показва какъв ще бъде животът без държавното му организиране и във от неумолните закони на пазара, конкуренцията и печалбите. Разбираемо е, че апологетите и жандармите на висшите класи ще се съпротивляват с всички възможни средства. Наред с тях, ще се сблъскаме и със синдикалните бюрократи, с творците от културните елити, с организациите и групите на нисшите класи, които се борят за завладяване на държавната власт и чрез нея – на печалбите, привилегиите, господството и охолството.

Такава несанкционирана и автономно организирана дейност на нисшите класи ще способна за развитието на тяхната независимост, увереност и за създаването на навици и ембриони на самостоятелен живот. С помощта на кампании, в които се издигат преки искания и се разгаря народният гняв, ще се избягват по-лесно полумерките и гнилите компромиси с властта и капитала. Движенията, които усилват солидарността между нисшите класи, са много по-важни от всякакви изолирани „корпоративни“ акции и борби. Анархистическата организация съзнава, че победата на Социалната революция е невъзможна без завземане на производствената база и без организиране на комунистическо разпределение на продукцията, а те предполагат премахване на държавата и замяната ѝ с федерацията на комуните. Последното не изключва и не изтласква на заден план борбите за непосредствените искания в днешното общество (против безработицата, расизма и ксенофобията, дискриминацията на малцинствата или сексуалното неравенство и за защитата на културата и на околната среда). Всички направления и форми на борбата с капитала и държавата са свързани помежду си – отрицанието на част или на отделна страна на системата може да доведе до цялостното ѝ отхвърляне, особено ако съумеем да разкрием спойката на частта със цялото. Бойците на революционната организация, участващи в локалните групи трябва да се стремят да разясняват точ-

РЕВОЛЮЦИОННАТА БОРБА В XXI ВЕК

ОРГАНИЗАЦИЯ, СТРАТЕГИЯ, ТАКТИКА, СРЕДСТВА И МЕТОДИ

но как и в кой момент от развитието на класовото общество се предизвикват и/или задълбочават проблемите, с които се сблъскват различните „нисши“ класи или техните слоеве в борбата им с „висшите“.

Революционната организация, освен средство за комуникация, е и оръжие на „Петото съсловие“, а не машина за подчиняването му от анархистите. В противоположност на авторитарните и левичарски стремежи за „ръководна роля на партията“, нашата организация се бори със слово, съвети и с примери за възприемане на анархистическите идеи за свобода, солидарност и взаимопомощ от „нисшите класи“. В период на реакция, масите обикновено се поддават и възприемат консервативните и дори фашизоидни идеи и „ценности“ – наш дълг е да им даваме отпор и да поддържаме и тогава гаснещия пламък на революционните идеи.

Много леви организации, които съсредоточават усилията си върху контрола над масовите движения, често са бивали изненадвани от скоростта на революционния процес, от полета на въображението и от смелостта на революционните маси. Анархистическата организация е длъжна да знае и помни това явление, за да не се превърне на един или друг етап от революцията в бариера и спиратка за масовата инициатива и съпротивата. С ескалацията на революционния процес реакционните сили ще се ориентират все по-решително към репресиите и нарастващата държавна намеса. Тогава ние трябва да пресечем опитите им да прекъсват революционния устрем на масите и ако разбиранията ни за механиката на властовото йерархическо общество и неговият антипод – самоуправлението – са на нужната висота, ние ще можем да помогнем на масите да отведат Социалната революция „наляво“ и напред, отвъд последния предел на нейното развитие. За да решим успешно тази задача, трябва да имаме стратегическо и тактическо превъзходство в революционната ситуация пред агентите на „временното“ правителство или на „революционната“ диктатура. Трябва заедно с масите да достигнем до „котлата“ на необратимост на революционния процес. Единствена гаранция за това е вкарването на низините в социалната война.

От решаващо значение е изграждането на общ „анархокомунистически фронт“ от всички движения, организации и групи. Съществена част от революционната работа е създаването на връзки между всички направления на соци-

алните борби и изваждането от летаргия и латентно състояние на всички антикапиталистически и антидържавни тенденции. Революционерите анархисти трябва да се стремят да обединят всички, чиято борба има фундаментално и глобално значение за революцията, като въвличат постоянно радикализиращите се елементи, разширявайки масовата база на бунта и движението.

§ 8. С какво да се започне?

Къде обаче да намерим хора за такива колосални задачи? С какво да започнем? Първо, с приятелите и с познатите си, които симпатизират на нашите идеи. В началото с дискусии, а след това и със съвместни действия (или обратно, нали „Фауст“ казва: „В начале бе Дело!“). На второ място – на местоработата, в обществените движения и при мероприятия, където влизаме в съприкосновение с мъже и жени, недоволни от съществуващия ред и от казионната „лява“ политика. Изобщо навсякъде, където ни се представи случай. Започвайки с една малка група, можем да съдействаме за образуването на някои звена, които могат да се разраснат в мрежа, като привличат на свой ред тези, които са готови да работят и да се сражават за общите цели.

Нашата пропаганда трябва да черпи силата си от справедливостта и откритостта, да предлага практични пътища за решения на социалните проблеми и конфликти, като ги обосноваваме солидно теоретично и идейно. Нужно е да се научим да отговоряме на нуждите на момента: при необходимост да „възпламеним“, да въодушевим и вдигнем хората на борба и едновременно с това да бъдем подготвени за сериозна теоретична и дискусийна работа и с най-школуваните ни противници. Ако запознаваме хората с нашите идеи в писмена форма, е нужно да го правим просто и разбираемо за широката аудитория. Заедно с това, ще ни бъдат нужни и брошури, представящи на интересувашите се и на готвещите се за апостолска работа възможност за по-задълбочена и детайлна информация по третираните проблеми. Всичко това предполага напрежнати усилия на мисълта и солидна лична подготовка за попрището ни на революционери и умение за работа в екип.

Основна задача на групите е привличане на възможно повече хора, създаване на устойчиви контакти с другите индивиди и групи. Смисъл има и в създаването на връзки с другари от другите страни, чийто цели и тактика са сходни

с нашите. Добре функциониращата група поражда ентузиазъм. В нея личната радост от успешната дейност се допълва с необходимостта от анализиране на резултатите и с обмисляне и планиране на предстоящите акции. Масовите демонстрации и действия могат да бъдат силно окуражаващи, напомняйки, че съпротивата не угасва и за миг и винаги дава възможност да доведем нашите идеи до знанието на по-широк кръг от хора и да ги ангажираме в борбата. Същевременно, тези акции са добър повод да демонстрираме силата и възможността за осъществяване на нашите идеи, като ги експериментираме „на живо“.

§ 9. На работното място

Не е задължително да се наречем революционери, за да бъдем добри бойци. На всички ни е известно, че експлоатацията има за основа наемния труд и че началствата са безпощадни към тези, които се борят срещу нея. Затова нека бъдем внимателни на работното си място. Необходимо е добре да познаваме хората, с които работим. Приятелството с тях може да бъде много по-надеждна опора в борбата, отколкото всякакви временни съюзи с всевъзможни синдикални и партийни активисти в предприятието.

Като правило, профсъюзните бюрократи предлагат на работниците малко по-добри условия на труда и заплащането му, но по време на конфликта те най-често застават на страната на администрацията и в крайна сметка – на властта. Целта на анархистите не е участие в синдикалната политика; наша задача е разпространението на идеите за съпротива и прилагане на най-ефективната тактика сред колегите, с които работим, което често води до необходимост от конфронтация и изобличаване на административното и профсъюзното ръководство. Там, където няма профсъюзи, обикновено недоволството и волята за съпротива са силни, но като правило солидарността е по-слаба, а с нея и опасността да бъдем предадени. Тук е по-лесно да спечелим работниците, но има опасност по-нататъшното продължаване на борбата да тръгне по пътя на създаване на профсъюз, който ще започне преговори с началствата, или наченалата изолирана стачка ще бъде обречена на неуспех, завъртайки ни в един порочен кръг.

Широтата на стачното движение и надеждните връзки с обществените движения и работниците от други предприятия и клонове и най-вече – формирането на групи

за съпротива на работното място е много по-необходимо при конфликта. Тези групи действат във от синдиката, но влизатите в тях могат да бъдат негови членове. Групите не са механизъм за колективно договаряне с властта, а за изостряне на борбата с нея. Те не са заинтересовани от придвижването на профсъюзното ръководство „наляво“ и са полулегални. Членството в тях не се определя уставно, но целта им е унищожение на влиянието и властта на господарите и началствата. Те влизат в борбата против условията на работа, против началствата, против синдикалната бюрокрация и капитала с методите на прякото действие и саботажа, но не са ядра на „революционни профсъюзи“, а начин за създаване и консолидиране на бъдещите колонии и корпуси за класовата война.

§ 10. Колективното действие

Въпреки разпространения прегразсъдък, поддържан от медийни карикатуристи и някои нелепи персонажи в малки групи от самопробъзгласили се „анархисти“, анархизмът не е нито „здрав индивидуализъм“, нито индивидуалистичен бунт. В разрез с твърденията на някои анархисти, че реализацията на индивидуалната свобода е централният пункт във всяка истинска революционна политика, ние не поставяме знак на равенство между това фундаментално право на индивида и свободата да даде израз на своето „Аз“ в пълен разрез и разрыв с общественото обкръжение.

Индивидът е като отделният пръст на ръката, сам не е особено силен и активен, но заедно с останалите се свида в юмрук. Нисшите класи изобщо и работниците в частност се контролират толкова по-лесно от началствата, колкото са по-разединени. Организират се колективно, те придобиват потенциал за съгласувани действия против капитала и държавата. Работното място е удобно за индивидуални действия като саботажа, кръшкането или „кражбата“, но те – дори и добре организирани и останали неразкрити – са ефективни само при колективния им размах (обхват). Те могат да променят отношенията сред индивидите от нисшите класи – и то само за известно време, – но не и между тях и господстващите класи. Разбираемо е, че манипулациите на последните в сферата на социалните отношения ще предизвикат изменения с много по-голяма вероятност и сила, отколкото това могат да сторят усилията на отделни индивиди или групи. •

(следва)

ПАРАЗИТИ?

» » продължава от страница 1

на равнозначно на справедливо?

Опасното е, че зад гърба на бежанците е смъртта, а пред тях – униженията, които трудно ще забравят. Това, което преживяват – или не преживяват, загивайки по пътя – потвърждава внушенията на ислямистите: „Европа ненавижда мюсюлманите“. Всичко лошо, което им се случва в обетованата Европа, след като са отървали сатърите на джихадистите, ги тласка обратно под влиянието на радикалното мракобесие на ИДИЛ.

Е, ако само на толкова е способна „европейската цивилизация“, може би заслужава да бъде унищожена. Нито Европа, нито балканското ѝ гето не посягат към калкулатор, за да сметнат колко струва на бюджета един „паразит“ имигрант, колко от отпуснатото се краде, колко струва един политик, един бюрократ, колко щети нанася той с действие и бездействие. Колко се обогатяват

Както Европа си създава врагове сред онеправданите имигранти, така и българите озлобяват циганите срещу себе си. Една етническа гражданска война вече съсипе съседна страна.

тяват гребни и едри мерзавци – едни натъпкват хора в хладилни фургонали, а други ограбват труда им, като им оказват „благоденствие“ да ги наемат на работа.

Европа реагира така, сякаш иска да предизвика етническа война на територията си.

У нас живеят „вътрешни бежанци“ – циганите. Имат и „вътрешни“ причини за положението – дивашки традиции, кланова разпокъсаност, право на силния, безправие на жените и децата, чудовищно неравенство. „Отвън“ обаче нямат никаква подкрепа да преодолеят треските си за дялане, напротив – от-

край време в очите на повечето българи циганинът е второ качество човек, тъп и лош по рождение... Хирургът Чирков ли? Сигурно е генетична мутация...

Такова отношение говори лошо не толкова за циганите, колкото за българите – ние НЕ ИСКАМЕ да опитаме да преодолеем собствените си кусури, ние ги смятаме за достойнства, гордеем се с тях.

Багерите през къщурките на циганите не мотивират за „честен труд“, защото циганин трудно го вземат на работа, независимо какъв е. Мерим ги с аршина на прегръдките, накуп – но към

себе си изискваме индивидуален подход. Вменяваме им във вина, че са престъпници – но малко ли са престъпленията на едро, извършени от „чистите“ българи? Сиромашията не предразполага към праведност. Не плащали сметки и данъци. А ние защо плащаме на държавата, за да ни вгорчава живота? Тупаме се в гърдите, че сме изрядни данъкоплатци, но това е повод за срам. Когато не се сравняваме с „мангалите“ обаче, за същите данъци мрънкаме или се хвалим, че сме открили начин да ги избегнем.

Много раждали били циганите. Раждай и ти, българинно! Не плямдай, че на бедняк

не му трябвало много деца. Точно на бедняк са му нужни, за да го гледа някой на старини, друга социална гаранция няма. Така постъпват всички бедняци навсякъде по света, инстинктивно.

Обратното на първобитната омраза е подмазването поради принадлежност, искането за нови закони „против дискриминацията“. Законите сами по себе си са дискриминация, а походът на едро разделя хората на враждуващи групи.

Циганите „все се оправдавват, че са гладни“? А какво е извинението на гребните мутри и на едрите – политиките, бизнесмените, загето всеки от тях краде и безчинства повече от цял катун?

Както Европа си създава врагове сред онеправданите имигранти, така и българите озлобяват циганите срещу себе си. Една мотивирана от етническа омраза гражданска война вече съсипе съседна страна.

Това ли искаме за себе си? Да се бием, за да спечелят отново мутрите? •

Хасан Девринджи

ОТ НАШИТЕ ЧИТАТЕЛИ

Пропагандната криза

Сякаш вече всичко е казано: властта е зло, държавната власт – абсолютно зло. Всеки ден го потвърждава. Очевидно е също, че корупцията не е „болест“ на държавността, а самата държавност. Само пълен малоумник не вижда причинно-следствена връзка между капитализма и неравенството. Само глупак или осъзнат мръсник продължава да твърди, че „бедните са бедни, защото са мързеливи“. Само патологичен оптимист (учтиво определение за кретен) смята, че с избори на някакви идеални управници всичко ще се оправи. Само злобен и самонадеян човек предрича, че с бутането на „незаконните“ коптори на циганите ще се възцари „ред и благоденствие“. Само болен мозък ражда мисли в подкрепа на съществуващото безобразие.

Като че ли няма нужда да убеждаваме хората, че „държавата не работи в интерес на обществото“, че богатите ограбват бедните. Не успяваме обаче да подтикнем същите хора към логичния извод, че държавата по същина си е неспособна да „работи за обществото“, а капитализмът да приеме форма, в която „всички да са богати“.

Изречени, и то отдавна, са истините за сегашното устройство на света. От варварщината не ни делят векове – едва през 1956 г. влиза в сила Допълнителната конвенция на ООН за премахване на робството. То обаче не е премахнато, останало е както в почти класическия си вид, така и под други форми. Защо го приемаме за непроменима даденост?

Отдавна е описано какво би могло да съществува на мястото на днешната система. Нещо повече – на битово ниво то вече съществува, макар и деформирано от натиска на закони, сковано от липсата на ресурс да се разгърне. Доказано е, че по мирен път всеобщо благоденствие не ще бъде достигнато. И пак всеки ден показва, че и най-малката свободна инициатива се посреща от „елитите“ на нож – ако не успеят да я попилеят веднага, тръгват да я подкупват, да я преиначат така, че да им пасне.

Какво още трябва да се случи, каква неволя да ни сполети и научи на нещата, които „на теория“ уж всички разбират?

ТРЕБВА ЛИ ДА ЗАСТАНЕМ НА САМИЯ РЪБ НА ОЦЕЛЯВАНЕ, ЗА ДА СЕ РАЗМЪРДАМЕ? •

Читател

БЮЛЕТЕН № 0

Изборен бойкот

За какво гласуваме?

Гласуваме, за да ни управлява поредната партийна банда мошеници, за наша сметка.

Защо гласуваме?

Защото вярваме на банда мошеници с власт, че те ни управляват „за наше добро“.

Защото вярваме, че избираме „най-добрите и най-умните“, защото се съгласяваме, че сме глупави и некадърни сами да решаваме проблемите си, да си поставяме задачи и да ги осъществяваме.

Защото вярваме, че без избори ще има гражданска война с много жертви и прокудени от страната.

Наистина сме глупави, щом вярваме на всичко това.

Глупави сме, щом вярваме, че „който не гласува, оставя друг да решава“ – като гласуваме, ПАК ОСТАВЯМЕ ДРУГ ДА РЕШАВА – този, за когото сме гласували.

Глупави сме да вярваме, че само трябва да гласуваме за „правилния човек“. И най-правилният не прави друго, освен да изпълнява ролята си в обслужването на държавната машина. Ако не я изпълнява, отпада, ако изобщо попадне на място, от което да влияе как да се държи държавата с гражданите си. Предизборната система пресява кандидатите така, че да отхвърли онези, които биха могли нещо да променят. Допуска го избори единствено онези, които ще запазят основните принципи

на системата. Тези принципи казват: формалността е всичко, личността е нищо; правата са за богатите, задълженията – за бедните.

Глупави сме да вярваме, че представителната система е „демокрация“. Тя е олигархия – власт на малцинството. Това малцинство разполага с достатъчно ресурси (отнети от мнозинството), за да контролира така наречените „избори“, резултатите от които са винаги едни и същи: на власт идват представители на привилегированото малцинство. От време на време малцинството издига „нови лица“ от средата на фактически обезправеното мнозинство. Нова версия на еничарство – издигнатите не се опитват да защитават интересите на своята среда, те вече са прегърнали „другата вяра“, подсладена с материални придобивки.

Предстои поредният кръг измама – управляващите инвестират над 50 МИЛИОНА НАШИ ПАРИ в това да получат нов срок на безконтролно властване, при което ще се разпореждат с ВСИЧКИТЕ РЕСУРСИ НА СТРАНАТА, на послушните ще дават много, на пасивните ще позволяват да се бхтят, на непослушните ще пречат, а ОТ ВСИЧКИ ЩЕ ВЗЕМАТ ПАК И ПАК.

ЕДИНСТВЕНИЯТ НАЧИН това да престане, всички хора да имат управление в техен

интерес, е да управляват те самите. Пряката демокрация е истинската „власт на народа“, „власт на всички“.

До пряка демокрация не се „дораста“ теоретично, чрез спазване на правилата на олигархията. Пряката демокрация се учи и възниква при практикуване – като прохождането на дете, научаването на езика, плуването, карането на велосипед, всичко се учи с практика.

ЗА ДА ЗАПОЧНЕ ОБАЧЕ, е необходимо ДА ПРОВАЛИМ ЛЪЖАТА „ИЗБОРИ“ за опресняване на олигархията. Щом олигархията се къдне, че управлява от наше име и иска нашето мнение, да им покажем мнението си:

БОЙКОТ НА ИЗБОРИТЕ

или гласуване с невалидни бюлетени. Лишаването на системата от легитимност (съгласие на населението със законите) обаче ще е едва ПЪРВАТА СЪПКА по пътя към самоуправление, в което понятието „справедливост“ няма да е лишено от смисъл, а „свободата“ няма да е празен звук.

БОЙКОТИРАЙ ИЗБОРИТЕ – НАПРАВИ НЕЩО ЗА СЕБЕ СИ! БОЙКОТИРАЙ ИЗБОРИТЕ – ПОКАЖИ НА ОЛИГАРСИТЕ КОЙ Е СТОПАНИНЪТ НА ТАЗИ СТРАНА!

БОЙКОТИРАЙ ИЗБОРИТЕ – ЗАСЛУЖИ СВОБОДАТА СИ! •

СМ

Септемврийските празници

По официалните празниците съдете за държавата и покореното от нея общество. По премълчаните дати – още повече.

Ако живееш в свят на пряко самоуправление и солидарна икономика, през септември бихме първо се сещали за събития като откриването на пеницилина (1928), първото заседание на Българското книжовно дружество (1881), довършването на „Мона Лиза“ (1478), първия полет с дирижабъл (1852), откриването на праисторически рисунки на 17 хиляди години (1940), първата работеща интегрална схема (1958), първия обект с човешки произход на Луната (1959), първия сингъл на „Бийтълс“ (1965).

В краен случай – свръшека на Втората световна война (1945), протестът в Русе срещу обгазяването на града (1987), първата конвенция за ограничаване лова на китове (1931).

За съжаление, върху гнешните ни ген още хвърлят сенките си гадости от сорта на началото на Втората световна (1939), преврата на Пиночет в Чили (1973) и на Ебрен в Турция (1980), гибел-

та на миньори в Бобов дол (1997), смъртта на последния тасманийски вълк (1936) и убийството на последния балийски тигър (1937), подписването на пакта Рим – Берлин – Токио (1940), клането в Баби Яр (1941), създаването на петролния картел ОПЕК... и първото издание на „Капитала“ на Карл Маркс (1867).

У нас, по времето на победилния държавен капитализъм на БКП, септемврийските празници преливаха от лъжи. Пог строй приветствахме „Деня на свободата“ 9 септември и „Антифашисткото въстание“ от 23 септември 1923 г.

Само че и преди, и сега, никога не сме имали дата на истина настъпила СВОБОДА, нито на успешно въстание. Празнуваме ЧУЖДИ ПОБЕДИ над нас самите.

Професионални превратджии издигнаха на власт Отечествения фронт, доминиран от БКП, подчинена на Кремълското началство. Народът покорно прие случилото се. Червената армия, която 10 години по-късно се сдоби с паметник в центъра на София, бе основното действащо „лице“ в предопределе-

*Повод за ракийка
и салатка у дома,
за изявления
медииите и перчене
по „мероприятия“.
Заместители на
истинските поводи
за гордост и дейно
желание да направим
живота си достоен.*

ния сценарий на „Великите сили“. Вкарана в съюз с Германия, страната ни нямаше изгледи за друга участ. Какво празнувахме тогава? Привилегиите на партокрацията.

Днес, във времето на победилната частна многопартийна олигархия, вършим ръце за „избитата най-добра част от нацията“ през 1944. Все едно предишният режим не е избивал „най-доброто“! Все едно и сегашна-

та ни „демокрация“ не прати на вечен гурбет милион и половина души, сред които немало „най-добри“! Лозунгите на БКП говореха за свобода, равенство и справедливост, липсвали в царството. Делата на БКП потъпкаха свободата, спретнаха „равенство“ за мнозинството и привилегии от царско ниво за партийната върхушка. Днешната власт установи свобода само за платежоспособни, постигна небивало никога преди неравенство, а справедливостта подмени с „правосъдие“, прославил се с корупция и произвол. Оттук обяснима е носталгията за разкрасеното от митотворци минало – както болшевишкото, така и царското.

„Антифашисткото въстание“ от 1923 г. е трагичен гаф, кървава авантюра по заповед на Коминтерна. Закъсняло, несъобразено с обстановката и останалите след Девелоюнския преврат сили, започнало хаотично и разпокъсано, без участието на големите градове, на всичко отгоре под изпреварващите удари на правителството, улеснено от Междусъюзническата военнотехниче-

ска комисия да подсили армията за смазване на бунтовете – за „борбата с болшевишма“ следват и други облекчения на клаузите на Ньойския договор. Този гаф държавата на БКП замаза с множество паметници, ритуали и митове. Сегашната власт пък намали официално признатите жертви от 30 на 5 хиляди, почти героизира палачите на виновни и невинни от наказателните военните части и четите на ВМРО. Заслужавалото далеч повече основание за честване Юнско въстание остава в сянката на полубрава – и преди, и сега.

Ирония на съдбата – на 24 септември 1923 г. в Берлин се прожектира първият озвучен филм. Средствата за изопачаване на истината изведнъж стават още по-мощни.

Съединението на България на 6 септември 1885 г. също нито е „продължение на революционните възрожденски традиции“, нито „важна стъпка към национално обединение“. Революционен акт обслужва реакционна кауза – идеалите на „Свята и чиста република“ са погребани още по-дълбоко. Показателно е, че

» » » продължава на страница 5

БРОДЕЩИ ПРИЗРАЦИ

Болшевики, фашисти, нацисти и техният „социализъм“

Марксистите често обвиняват своите идейни противници, че не разбират нито „Капитала“, нито „Комунистическия манифест“. Прави са. Явно никога не разбира тези „фундаментални трудове“, щом и самите марксиста, разцепени на безброй идеологически секти, не тълкуват едновременно свещените си писания.

КАПИТАЛЪТ сравнително добре описва капитализма от своето време, но само при голямо желание и жонглиране с факти може да се каже, че предсказанието му се сбъдват. Значимостта му се дължи на това, че Маркс посочва пътища за УСЪВЪРШЕНСТВАНЕ на капитализма, но не и за неговото събаряне. С това оказва услуга на класовия враг на пролетариата.

Когато говори за комунизъм, Маркс в съавторство с фабриканта Енгелс никъде не дава разгърнатата дефиниция на комунизма. Посочва кратката, но тя съществува и преди Маркс: бездържавно, безкласово общество, в което всеки дава на обществото според индивидуалните си възможности и получава от обществото всичко, от което се нуждае за задоволяване на личните си потребности. В „Манифеста“ липсва обяснение какви именно социални структури осъществяват този принцип. „Мани-

фестът“ е рецептата за построяване на тоталитарна държава, за която се твърди, че подобно на ракетата носител ще изведе обществото в орбитата на комунизма, а самата ще изгори в атмосферата. Нито една ясна дума за механизма на отмирането на държавата обаче няма.

Бакунин казва на Маркс лично и право в очите, че това са фантазмагории. Бакунин точно предсказва какво следва от неестествена кръстоска между социалистическата идея и държавността – невиджано свиреп диктатура с чудовищно лъжлива идеология и предизвикващи ужас и отвращение практики. Бакунин доказва, че механизъм за отмиране на държавата физически не съществува.

Маркс остава глух. Под „социализъм“ разбира единствено система на държавен монополистичен капитализъм. Не може или не желае да мисли извън тези рамки. Това го прави поносим, ако не и симпатичен за минали и настоящи потисници, които мечтаят да разполагат с работници и изобщо поданици, вкарани в казарми с желязна дисциплина.

Маркс твърди, че неговата теория е революционна, но си представя революцията с върадени спиралки – да спира веднага щом партия,

която ПРЕДСТАВЛЯВА пролетариата, завземе ВЛАСТТА.

Обратно, Бакунин определя властта като зло, а институционализираната в държава власт – за абсолютно зло.

Маркс не е оригинален. Английският капитализъм в началото на XVII век се ражда именно като корпоративен и държавен. Светлото бъдеще за Маркс е просто рационално усъвършенствано тъмно и жестоко минало.

Последователите на Маркс „развиват“ неговите идеи и дори когато им опонират, се придържат към същото русло. Ленин постулира „революция в най-слабото звено“ и „социализъм в отделно взета страна“, поне на първо време; доктрината на Мусолини заявява, че не е нужна разрушителна класова война, а напротив – КЛАСОВ МИР, гарантиран от всеобща свръхцентрализирана държава; „приносът“ на Хитлер е „социализъм за отделно взет етнос (раса)“.

Фашизмът не достига дори нивото на утопия, защото е абсурден – държавният апарат, сраснал се с партийния, е сила със собствени интереси и не може да бъде безпристрастен регулатор на отношенията между работника и работодателя. Винаги накрая ще предпочете страната на по-богатите, от които ще получи повече, а бедни-

те работници трябва да хранят, за да не се бунтуват.

Правоверните марксиста бурно отричат фашисти и нацисти да имат нещо общо с марксизма. Правилно – пращат от жлъч към капитализма и буржоазната демокрация речи на фюрера и гуче са чиста демагогия. Фашистите и нацистите обаче изповядват същата вяра, че социализмът е държавен капитализъм. Да, Мусолини и Хитлер не са национализирани (огържавили) икономиката, но не им е било нужно. Индустриалци и банкери са записани в съответните партии, подчинени са на партийната дисциплина, спуснат им е държавен план, гарантирани са им вкусови държавни поръчки. Мусолини веднага затъва в компромиси, а нацистическият режим не просъществува достатъчно време, за да стигне до логичен завършек. Хитлер не желае да рискува гражданска война, поучил се от болшевиките, които с отстъпване от политиката си на огържавяване слагат край на своята гражданска война – и цяло десетилетие търпят пазарна икономика. Фюрерът обаче бере ядове да придума в разгара на войната индустриалците да преминат на военновременен режим. Убеждава ги чак след като германската армия докарва достатъчно „доброволни“ работни-

ци и военнопленници от окупирани страни.

Болшевики, фашисти и нацисти буквално боготворят ДЪРЖАВАТА, ПАРТИЯТА и нейния ВОЖД.

Болшевиките говорят за интернационализъм: произходът няма значение, дори и класовият, ако постъпиш като Павлик Морозов – трябва да си лоялен към партията и държавата, тогава всички пътища за кариера са отворени.

Фашистите проявяват благоразумие: няма значение произходът, стига да се приобщих към нацията и да си верен на партията и държавата. На практика същият е и болшевишкият интернационализъм, който планира сливане на народите в „нов тип човешка култура“. Чак през войната Сталин избягва чувелото на руския национализъм и оттогава интернационализъмът в СССР е формален като лозунгите за свобода, братство и равенство.

Нацистите в това отношение демонстративно непреодолим догматизъм, същинско малоумие: неарийците ще бъдат или роби, или леш. Такъв ултиматум може само да мобилизира за съпротива.

Но щом болшевиките, фашистите и нацистите не са „истински“ социалисти, тогава кой е? И що е „истински

» » » продължава на страница 5

ЯЖТЕ, ПИЙТЕ И...

Септемврийските празници

» » продължава от страница 4

за „честното Съединение“ през 1941 г. е разширен списъкът провинения, за които се полага смъртна присъда по Закона за защита на държавата. В обединеното Княжество народът обеднява, управляващата класа богатеет. Е, но пък вече имаме „национално достойнство“! За същото поведение днес се подиграваме на руснаците – бедни, но горди с „величието“.

Още по-нелепо е днешното празнуване на „Независимостта“ от 22 септември 1908 г. Православната сатрапия на Фердинанд напуска килватера на една загниваща империя, за да попадне в зависимост от други имперски сили и техни съзаклятия – толкоз. По-добре на 22-ри да честваме Първата френска република (1792) или в краен случай решението на Линкълн да обяви всички въстания роби в метежните южни щати за свободни (1862) – тези събития имат далеч повече общо с понятието „независимост“ от акта на закичване на човек с болни амбиции с царска корона. С подсилено

самочувствие той вкарва страната в катастрофални безумия, политиката му причинява Владайското войнишко въстание на 24 септември 1918 – недовлюбвано от БКП, защото не е издигнало большевшки лозунги, оклеветавано като „измяна“ днес от „патриотите“, които очевидно смятат, че управляващите са останали „верни“ на народа, вкарвайки го в смрадливи фронтови окопи, в мизерия на дълбокия тил, да го групчи жилото на войната, докато те дебелят от меда ѝ.

Това са септемврийските ни празници, сегашни и предишни. Повод за ракийка и салатка у дома, за изявления в медиите и перчене по „мероприятия“. Заместители на истинските поводи за гордост и дейно желание да направим живота си достоен. Остана май само 15-ти, началото на учебната година, в ролята на „безспорен обединител“. Предвид състоянието на образованието ни днес обаче, по-добре изобщо да не обелваме гума и за този ни провал като народна воля за свобода и независимост. •

Николай Темалов

ПУТОКРАЦИЯ

Сталински съд

Съдилище в сталински стил и със сталински присъди наказа гвама украинци за „тероризъм“: Олег Сенцов – 20, а Александър Колченко – 10 години строг режим.

Обвиненията бяха за намерение да взривят офиси на управляващата в Русия партия и паметника на Ленин. Вместо доказателства – показания на гвама „свидетели“, единият от които ги оттегли.

Руският съд, както всеки друг, не търсеше истината, нито справедливостта. Той трябва да внуши на поданиците на Кремълската банда, че всички украинци са „фашисти“, злостни „русофоби“.

Под сурдинка по същото време мина едно изтърване на медиите в Путиновата империя – данни за изплащане на обезщетения на загинали и ранени в Донбас руски военнослужещи, от които следва, че убитите са поне 2000 души, а тежко осакатените – поне 3000. Толкоз по въпроса дали Русия има участие във войната в Източна Украйна.

В същия град, Ростов на Дон, още преди година бяха арестувани и чакат съд гвама анархисти – и те по скалпени обвинения за „призив към насилие срещу държавни слу-

жители и офицери от полицията“.

В самата Украйна процесът над Сенцов и Колченко бе използван от Киевската правителствена банда за „стягане на редиците“, за дълбочаване на омразата между украинци и руснаци. Украинските медици наблягат на данни за Сенцов, а Колченко е споменат от немай-къде. Украинските силови ведомства разполагат с достатъчно на брой пленени руски военнослужещи, от които вече са избели нужни сведения, но не ги използват за размяна. Разправата над Сенцов и Колченко налива вода в пропагандната мелница на Киев – без войната в Донбас, без враждата с ВСЕКИ руснак, днешната олигархия рискува да последва предишната.

Има и друга причина украинското правителство само да вдига врява, без да предприема действия. Олег Сенцов е активист на Автомайдана, възникнал от сдружението „Пътен контрол“ на автомобилисти, които дебнеха за факти за произвол от страна на украинските катаджи, буквално гражданска самозащита срещу държавата. Убежденията му клонят към социалге-

мократията, но медиите наблягат върху „патриотизма“.

Колченко обаче е жив таралеж в гащите на киевската власт. Основател на студентска организация в Симферопол на анархосиндикалистки начала, участник в антифашистска група, той е противник на днешното правителство на Порошенко-Яценюк.

Абсурден детайл – руските прокурори и преса записаха обвиняемите в редиците на „Десен сектор“, при все съблъщите на Автомайдана със Сектора и враждата на анархосиндикалистите с гесните на самия Майдан.

А междувремето в украински затвори продължават да лежат анархисти и анархосиндикалисти, хвърлени там още от предишния режим по скалпени обвинения.

Още веднъж се убеждаваме, че „всяко правителство е заговор срещу свободата“.

Нека не бързаем да упрекуваме осъдените, че се опитват по всякакъв начин да се измъкнат, използвайки пропагандната игра на властниците в Москва и Киев. Важно е дали ще продължат да се борят след евентуален успех в измъкването. •

Шаркан

БРОДЕЩИ ПРИЗРАЦИ

Болшевики, фашисти, нацисти и техният „социализъм“

» » продължава от страница 4

социализъм? Порнографията на социалдемократите? Либералната идея за „социална държава“? Или отново гемагогия, кух лозунг за залъгване на наивници?

Нито едно от изброените. Истинският социализъм е съвсем проста идея. Събира се в трите лозунга на Руската революция, „взети назаем“ от анархисти и есери (социалисти-революционери, последователи на Прудон и Бакунин):

**ВЛАСТТА – НА СЪВЕТИТЕ
ФАБРИКИТЕ – НА РАБОТНИЦИТЕ
ЗЕМЯТА – НА СЕЛЯНИТЕ**

И гве кратки формули: от всекиго според способностите, всекому според труда; равен труд – равно възнаграждение.

Властта на гражданските Съвети – това е пряка демокрация, комунистическо самоуправление. Липсва държава, която да отмира.

Болшевиките подчиняват съветите на централното правителство, точно според Маркс и точно обратното на Марксовата дефиниция за комунизма.

Фабрики на работниците, земята за селяните – това е

социализирана собственост, пряка демокрация на производителите и потребителите. Всеки ползва всичко, благата в изобилие се разпределят кой колкото иска, а тези в недостиг – поравно, като веднага се вземат мерки за ликвидиране на недостига (и така от социализма естествено поклъва комунизъм).

Болшевиките разгонват работническите комитети, пренебрегват мнението на крайния масов потребител, одържавяват първо предприятията, а когато укрепват властта си, прибират и земята. Трудовите класи са заставени да работят според и свръх възможностите си. Според потребностите получава партийната върхушка, назначените от нея чиновници и пълнежа на репресивните органи, които надзирават държавните роби. Принципът за равното заплащане е забравен. Хроничният дефицит става емблема на режима, лост за контрол, извор на корупция.

Нищо общо със социализма. Самата гума „социализъм“ става мръсна, омаскарен е строй, който така и не излиза на сцената.

Любопитното е, че щом отминава разрухата от войната, „социализмът“ по обра-

зец на СССР, без периодичните кървави чистки на управленския апарат, започва да загнива и не населението въстава, макар да клокочи. Путьокрацията подема разграждането (и разграбването) на държавно-капиталистическата система. За да превари социален взрив, да въвлече в мародерството обикновените хора, но най-вече, за да се избави от прекия контрол на ЦК и КГБ, да бъде собственник на заграбеното и да граби още.

Лошото е, че провалените версии на държавния еднотипен капитализъм, нацизмът и фашизмът, днес почват да минават за „жертви на болшевизма“. А „постиженията“ на частния капитализъм в България през изминалите 25 години дават повод за искания за реабилитация на „комунизма“, дори мераци за реванш: при бай Тодор беше похубаво!

Но колкото и силно да промиват мозъците ни, нужна ни е само капка жива мисъл за извода, че НИТО ЕДИН от видовете капитализъм не е достоен за реанимиране, държавният не ще поправи погреша на частния, нито обратното.

Изходът от положението е в социализма – онзи, който не получи шанс да се развие. •

Шаркан

ТЕХНОЛОГИИ И РЕВОЛЮЦИЯ

Сериозно за роботите-убийци

В края на юли медиите разпространиха информация, че хора като Стивън Хокинг и Ноам Чомски призовават „да бъдат забранени роботите-убийци“. Верни на навика си да превръщат компютрите в компютри, много журналисти нарисоваха картини на глобален апокалипсис, в който изкуственият интелект изправя срещу създателите си железни чудовища. На вратата ни обаче няма да почукат „терминатори“. Опасността е много по-прозаична и... по-реална.

Повечето известни личности, които медиите споменаха, са лаици в изкуствения интелект и роботиката. Сред 20-те хиляди подписали отвореното писмо има близо 3 хиляди специалисти в тази област. Всички те добре знаят на какво са способни съвременните оръжия, оборудвани с изкуствен интелект.

Преди всичко, роботите не са способни да се разбунтуват. Нямам съзнание, желания, интереси или други ментални качества, присъщи на човека. Думата „интелект“ описва по-скоро романтичната мечта на учените, които се опитват да решават задачи, съвсем неприсъщи за машините допреди ерата на компютрите. Компютрите

нямат разум – те не могат да създават алгоритми. Простото се научава да обработват достатъчно бързо сложните алгоритми и неимоверните количества данни, необходими за решаването на задачите от областта на „изкуствен интелект“. Вече могат да разпознават предмети, лица, дори настроения. Вече са сравнително малки, мобилни, дистанционно управляеми – все качества, изключително полезни за модерните армии, които водят предимно партизанска война с леко въоръжено местно население.

Учените говорят за „автономни оръжия, които избират и атакуват цели без човешка намеса“ и изтъкват гва аргумента срещу тях. Щял да се снижи прагът пред започването на военни действия. Освен това, тъй като подобни оръжия са „твърде евтини за производство“, поради неумишлено си масово разпространение, лесно биха могли да попаднат в ръцете на „терористи, диктатори или военачалници“.

Ще побързаем да успокоим всички терористи, диктатори или вождове – не бойте се, драги, автономните оръжия няма да бъдат забранени.

» » продължава на страница 6

Сериозно за роботите-убийци

» » продължава от страница 5

нени. Всъщност някои правителства направиха грешката да обърнат внимание на писмото и побързаха да обявят, че забрана няма да има. Нещо друго обаче е добре да знаят драгите терористи, диктатори и вождове – тези оръжия просто не се разработват за тях.

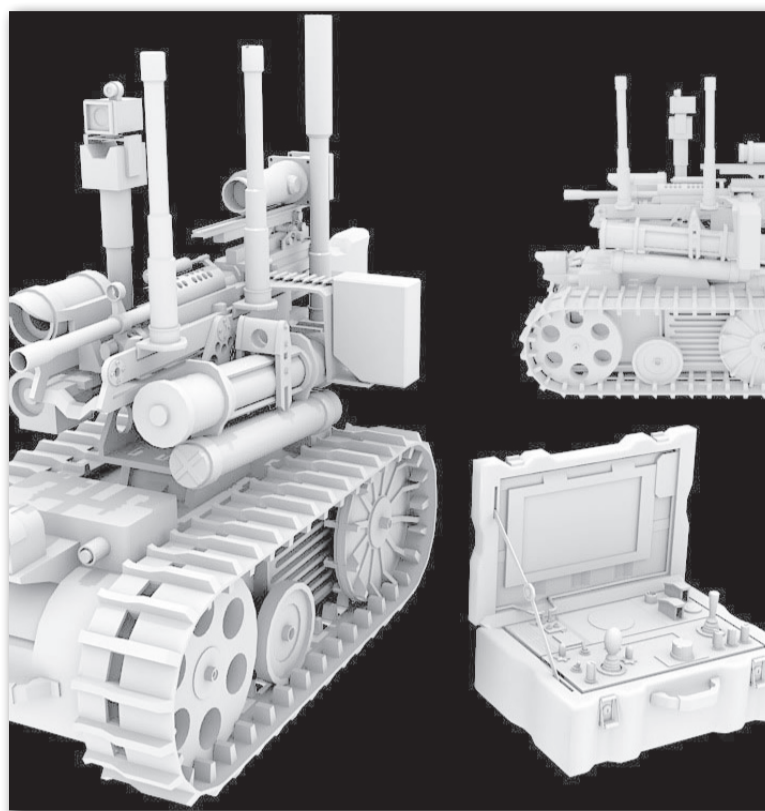
За огромните армии, опериращи в световен мащаб, водещи предимно партизанска война срещу местно население, роботизираните оръжия са много по-добри от хората – не изнасят неудобна информация, не се страхуват, не се колебаят, не изпускат нервите си, не страдат от гузна съвест, не сънуват кошмари, не получават пенсии. Именно тези армии скоро ще бъдат въоръжени с тях – много оперативни единици на терен и неколцина оператори, играещи като на електронна игра в командна зала. Дори „терорист“ или „диктатор“ да се сдобие с няколко робота, той би бил жалък аматьор в сравнение с онези, които финансират разработките и производството на автономни

оръжия. Същите, които избиха 60 милиона души в последната световна война и които не спират да воюват в името на мира по целия свят.

Надеждата за ефективна забрана е нереална. Много от подписалите се учени работят по проекти за военната промишленост. От години подобни оръжия се тестват в полеви условия. В момента границата на Южна Корея се охранява от робота Samsung, които засичат и поразяват цели ден и нощ, в гръжд и слънце, на няколко километра разстояние. Точно три цъквания с мишката делят набелязването на жертвата от застрелването ѝ. Всеки програмист ще ви каже, че тези цъквания могат да бъдат премахнати с „вдигането на един флаг в базата данни“ – т. е., ако е разработена по всички правила на изкуството, подобна система може за няколко минути да бъде настроена да стреля без

живо с брада и пушка. Всичко с брада и пушка е обявено за джихадист.

Израелски антитерористичен отряд издирва предполагаем терорист от Хамас. Заедно с войниците пъл-

зи робот на корпорация Foster Miller, оглеждащ се едновременно на всички посоки. Няколко стрелящи терористи са обезвредени от робота.

Граничен патрул между Гърция и Турция. Нелегални бе-

жанци. Засечени и електрошокирани от автоматичната охранителна система на PureTech, за да ги приберат патрулиращите граничари.

Бунтове в Меген Рудник, след разрушаването на незаконни цигански постройки. Бой между жандармеристи и незаконни жители. Провинилите се цигани са разпознати чрез технологията NeoFace и арестувани на улицата до края на седмицата.

Поредните протести срещу поредното подиграващо се с гражданите правителство. Стоотици хиляди хора на улицата. Жандармерията използва системата Oasys, за да засече най-агресивните групички, разпръсква ги с конвенционални средства, след което арестува отделни протестиращи, определени като обществено опасни.

Когато някой е недоволен, когато се опитва да се защити срещу действията на държавата, срещу него вече ще се изпратят роботите. А дали ще държат пушка, палка или спринцовка, ще зависи само от онези, които ги управляват. •

Наблюдател

ГЕОРГИ КОНСТАНТИНОВ:

Прогнозите ми за края на капитала и държавността

С Е О К А З А Х А

» » продължава от миналия брой

На прага на роботронната революция е не само Китай, но и целият свят.

Роботите се контролират от компютри и са програмирани за изпълнение не само на прости действия, но и на нестандартни реакции при изменена ситуация. Те могат да изпълняват сложни операции, достъпни по-рано само за човека. Вече се приближаваме към такова ниво на автоматизация на производството, при което хората само поставят задачите, а роботите ги изпълняват самостоятелно. По-рано те се използваха главно при монтажа и боядисването на автомобилите. Така автомобилната промишленост стана пионер

за навлизането на РР в индустрията. Сега роботите завоюват металургията, създаването на промишлено оборудване, производство на електроника и – както видяхме – даже на храни и напитки. Световният пазар на автоматизацията се оценява на 116 млрд. долара, а на роботите – на 8,5 млрд. Средно в света на 10 000 работници днес се падат 55 робота. В Япония те са 343 на 10 000 души. Световен лидер по автоматизация е Южна Корея с 347 железни „работника“ на 10 000 живи. В Китай роботизирането е с 60% под средното в света. Пионери на роботизацията доскоро бяха САЩ и Франция, но днес тяхната промишленост е автоматизирана само на 35% от нивото на Корея и

П Р Е К А Л Е Н О

Япония. Там ускорената роботизация е свързана с нуждите на бързо развиващата се промишленост, както и някои културни особености, които подтикват двете страни към автоматизация на производството.

За отбелязване е, че във всички таблици, схеми, графики и т. н. липсват данни за „заетостта“ и безработицата, които по общо признание са главните проблеми на днешния свят. Няма и прогнози за това какво ще се случи на националните и на международния пазар, когато всички конкуренти се свръхсили и техните сателитни роботизирани и автоматизирани икономиката си до ниво, което ще направи продукцията от една страна непродаваема поради липса на платежоспособни купувачи и от друга – неносеща

печалби, защото принадлежната стойност в стоките им ще клони към нула? Като че ли на капиталистите остават две възможности:

1) Да задоволяват нуждите на „лумпените“ чрез една икономика на даровете, за да се спасят от гнева и глуда им, но това означава загуба не само на стимула на стоковото производство – ПЕЧАЛБАТА, или

2) Да се изтребят „излишните“, включително телохранителите (които биха могли да се възползват от близостта и беззащитността на своите господари).

Ако обаче бъде приета тази „логика“ на „извънпроизводствените отношения“ между богати и бедни и бъде възприета подобна „практика“ на „регулирането“ им, няма ли да последва и взаимното

изтребление между едрите и средните собственици, доколкото такива ще са останали след „храносмилането“ на дребните?

ОТКРИТ ОСТАВА ВЪПРОСЪТ ЗА ПОВЕДЕНИЕТО НА „НИСШИТЕ“ ПРЕД ТАКАВА „ПЕРСПЕКТИВА“. ОЧЕВИДНО АЛТЕРНАТИВАТА ИМ ЩЕ БЪДЕ СВОБОДА ИЛИ СМЪРТ...

„Новият“ световен рег – отношенията между капитала и труда: който има, ще му се придаде, а който няма, ще му се отнеме и малкото, което са му оставили

Последните постижения в сферата на технологиите създадоха единен глобален пазар на труда и капитала. Възможностите за максимално изгодното им ползване независимо от тяхното местоположение изравняват стойността им в различните региони на планетата. През последните години това мащабно изравняване на цените на производствените фактори, увеличи печалбите на страните с евтини трудови ресурси както и на тези с достъп до евтини капитали. Едни се надяват, че днешната епоха на стремителен технологически прогрес ще бъде благоприятна за трудовете ресур-

» » продължава на страница 7

Екологията е човекогнет

Екологията е най-изгодният бунт за хората, които не искат бунтове. Нека младите си мислят, че се бунтуват. Но да е в името на горичките. При това за запазването им. Така няма да достига време да им пука. За (п)разни глупости. Например, че хора нямат какво да ядат, нямат работа, циганите живеят в земянки, патриоти пребивават някога – просто щото няма мач в момента.

И тук не говорим само за количествен проблем (да им отнемем времето, да ги разсеем), но и за несъвместимост между екология и загриженост за хората. Двете са

противоречиви. Следователно – да се имплантира екология.

Добре е и за гледката ни. Трябва да е интересно да наблюдаваме тези хора в ареала на местообитанието им. Зоологическата градина писва, а село Бела Речка е на няколко литра бензин път. Много по-евтино, отколкото до о. Бали. Грижим се бедните да останат спретнато автентична гледка за очите ни. После се връщаме в илюстрованите си блокчета в кв. Хладилника.

Екология се римува със спасяване на нещо. От конкретни бодили и канари до абстракции като света и разнообразието. Тази рима е шлагер, еко-то е модно. Всъщност обаче това *спасяване* е ирония със *спасителите*, защото е (нека изчислим):

1. репресия към други хора;
2. лицемерие или поне –
3. самозалъгване за революция и опълчване, когато реално е реакция и обслужване. А най-точно е:
4. пределно въобразим консерватизъм, сервилност към всякакъв

вид статукво – еволюционно, космологично и – най-лошото – социално;

5. неловкост.

Екологията, колеги, е бунтът на властващата буржоазия. На децата на хората, които нямат нужда от бунт. Децата, които всъщност не се бунтуват срещу нищо. А тъпчат тъпканите от бащите си. Заедно с бащите си. Обяснявам:

Забелязахте ли, че хората от селата не са еко? Говоря за райските местенца, неовапани от цивилизацията, близо до ах, ручейчетата, пътеките, мечетата, вълчетата и сливовицата. Ако селяните имаха пари, биха си облицовали пътеките с теракота. Молове, водни пързалки, асфалт и бетон. Селяните имат първородно разбиране за чистотата. Чистота за тях е да се отървеш от калта, буболечките и курешките.

В сряда по отбивката пристигат младежи от София. Изведнъж ни казват, че чистота всъщност е да живееш примитивно. Ако може да ловим обяда си със стрели. Да не ползваме пластмаса.

Да не си изхвърляме боклука в реката, а да го складираме на двора. Имаме един Иван, братовчед на Мария – вика: *абе, на тея, на единия екипировката му, раница, фенера на главата, обувки е по-скъпо от пенсията ми за две години. Да ти еба майката неокъпана. Оказва се, че ние живеем в рая, ни казват. Събират палатките, тръгват си. Обратно в София. Ще дойдат пак на зоологическа градина.*

Екологията е да накараме бедните да си стоят бедни. Налагаме им кое е добро, чисто, хубаво, кое е лошо. Лошо е това, което искат те. Те искат което имаме ние. Вие не искайте това! Добро е, което искаме ние да искате. Екологията потвърждава статуквото – ние, богатите/вие, бедните.

Хубаво, ама във всяка паралелка има по едни, дето отиват и стават бедни. Стават като *тях*. Живеят без ток, копат, шият си грехи от коноп. А майка им е адвокат. Индианското им име трябва да е *Върховна Гавра*. Говорим за хора, които могат да си позволят да искат каквото хората там не искат. Които имат кой да ги спаси и да им

даде пари за частна болница, ако детето им се разболе. Съседите около къщурката им... – тяхното дете няма да бъде излекувано. Ние, богатите/вие, бедните.

Искам да превключа към малко по-казузна разказност, позволете. Приятели, не мога да си обясня следния парадокс: от една страна, найлоновите пликчета супер замърсяват природата. Противни са като течност на стахановец за девича от Американския колеж. От друга страна, като ходим на пикник, увиваме храната в тях, за да не се нацапа. Слагаме мръсните си чорапи, за да не миришат.

Понеже съм на райски газ, ще ви кажа отговора за пликчетата. К'во като не влизат в кръговрата на природата (нали не се разлагат) и не могат да натроят никаква флорофауна. Те гразнят погледа ни! Гледката изглежда разхвърляна. Противоречи на прототипната ни схема за гледка. Обичаме да ни е правилничко. Чистичко. Вътре в апартаментите и колите ни. Но и навън, като погледнем през прозореца. Уиндоус 3.11. •

Д-р Калин Янев, 2010 г.

ГЕОРГИ КОНСТАНТИНОВ:

Прогнозите ми за края на капитала и държавността

С Е О К А З А Х А

» » продължава от страница 6

си, други твърдят, че тя ще е изгодна само за капитала. И в двата лагера обаче забравят за взаимозависимостта между съществуващите източници на труд и капитал и за унищожителното влияние на технологиите върху тях.

Машините заменят различните видове човешки труд много по-интензивно от когато и да било. Възпроизвеждайки се, те би трябвало едновременно да увеличават обема на капитала. Тое ест, бъдещето не принадлежи нито на тези, които предоставят евтин труд, нито на тези, които владеят класическия капитал, тъй като и едните, и другите ще бъдат пометени от автоматизацията. Очакват печеливши да се окаже само една трета група – на готовите да внедряват иновации и да създават нови продукти, услуги и бизнес-модели. Тези очаквания в дългосрочен план обаче са като „сметките без кръчмар“, затова нека разгледаме средносрочните промени през призмата на буржоазните икономисти. (Марксовите схолости за сега запазват „благородно мълчание“.)

Разпределението на доходите между „креативната група“ се оказва степенувано: основната част от печалби-

те се присвоява от малката кохорта на победителите, зад които се нареждат на дълга опашка останалите участници в „конните състезания“. Заедно с това, в бъдеще реално дефицитен производствен фактор ще стават новите идеи – по-дефицитен от труда и капитала взети заедно. Така тези, които ще предложат най-добри идеи, ще получат най-големия „джакпот“.

Авторите на този „справедлив сценарий“ обаче разбират, че осигуряването на „приемлив стандарт“ за останалите и включването им в новата автоматизирана икономика и общество ще се превърнат в най-сериозни предизвикателства в най-близките години.

Хогене по мъките на труда

В интернет може да се прочете бизнес-план от девет думи, който е обезпечил разцветта на Apple: „Разработено от компанията Apple в Калифорния. Сглобено в Китай“. Apple е най-голямата компания в света по пазарната стойност на своя акционерен капитал. Вариантите на подобна стратегия се оказват успешни не само в случая с Apple и други крупни глобални корпорации, но и с фирми от среден размер и дори с транснационалните компании на ми-

П Р Е К А Л Е Н О

У Д Ъ Л Ж Е Н И

крониво. Все повече компании използват двете главни сили на нашата епоха – РР и глобализацията, за да получат по-големи печалби.

РР ускорява глобализацията, комуникационните и оперативните разходи рязко падат, а светът се приближава към единния, глобален пазар на труда, капитала и другите средства за производство. Трудът не е напълно мобилен, но другите фактори стават все по-мобилни. Така различни компоненти от глобалната

верига на производството и търговията се преместват лесно там, където може да се намерят трудови ресурси без особени проблеми и загуби. Около една трета от стоките и услугите в развитите страни могат да се продават на международния пазар и техният брой расте непрекъснато. Глобалната конкуренция постепенно се разпространява и в останалите сектори на икономиката – както в развитите, така и в развиващите се страни.

Всичко това обаче не само повишава ефективността и печалбите, но и създава огромни проблеми. Ако китайският или индийският работник е способен да изпълнява същата работа, каквато изпълнява работникът в САЩ, в крайна сметка те би трябвало да получат еднакви заплати (с леки корекции за някои национални особености на стоковото производство). Това е примамливо за работниците и потребителите в развиващите се страни – но ни най-малко за колегите им от развитите страни, които ще се сблъскат с проблема на конкуренцията, изискващ понижаване на производствените разходи и оттам – на заплатите им. Изследванията показват, че търговските сектори в развитите промишлени икономики не създават работни места през последните 20 години. Това означава, че заетостта сега е възможна практически само в огромния нетърговски сектор, където работните заплати също падат поради растящата конкуренция на безработните, елиминирани от търговските сектори.

Тук не разглеждаме нерешимия за капитализма проблем, предизвикан от изчезващите от пазара купувачи и като следствие – от непродоваемостта на стоките. •

(следва)

Крачка напред

Движението за пряка демокрация у нас се разрасна през последните години. Време е да пристъпи напред. За да се случи това обаче, то трябва да навлезе в нови пространства.

Пряката демокрация може да бъде неудобна, бодлива. Всяко прякодемократично решение по икономическите въпроси би било разрушително за статуквото. А все още повечето хора са част от статуквото.

Тяхното бъдеще, мястото им в света, вече е отнето. Това обаче е много повече въпрос на светоусещане, отколкото на рационално разбиране. Едва когато недоимъкът смачка илюзиите за по-добро бъдеще, няма да има нужда от много обяснения – хората сами ще потърсят как да организират на живота си. Този момент не е дошъл, но неизбежно ще дойде. Иначе не би имало нужда от пряката демокрация.

Джон Холоуей ни призовава да създаваме пукнатини в системата. Аз казвам, че няма нужда от това. Системата сама създава пукнатини в себе си. Достатъчно е

да умеем да ги намираме. И да набием клина под правилния ъгъл. Въпросът не е дали ще се отвори пространството за разрушение, а какво ще се случи, когато то се отвори. Ако искаме да случим пряката демокрация, трябва да умеем да работим в пукнатините така, че да не бъдат циментирани отново, както е ставало досега в историята на капитализма, а да растат в дълбочина и широчина.

Пукнатините в икономиката, във властта не са достатъчни, за да освободят пространство за пряката демокрация. Те обаче отварят пукнатини в съзнанието. Кадриите с полицейско насилие и смяната на цените в магазина разчупват умовете по-добре от десетки книги. Всеки, който си ляга гладен, е пукнатина. Всеки, който е спестил от лекарства в аптеката. Който е заминал на гурбет. Който не е успял да замине на гурбет. Който е ограбил съседа си. Който е ограбен от съседа си. Който е бит от полицаи или охранители. Който е зарязал образованието заради работа. Който е завършил образование и не работи... Всеки,

Имаме нужда от опит да интегрираме движението в огромната инертна маса от люшкащо се недоволство.

който е смачкан по един или друг начин от системата, е пукнатина, пространство, в което идеята за пряка демокрация да пусне корен. В това пространство обаче системата е мобилизираща най-много ресурси.

Хората, работещи по 10-12 часа на ден, събиращи по 15 години кураж да си направят дете, неуспели да избягат в чужбина, не се интересуват от пряката демокрация. Само те обаче биха извоювали, защото само те могат да си позволят пряка конфронтация със статуквото – просто не могат да загубят живота, който вече им е отнет.

Единствено в онези моменти, когато пукнатините растат от себе си и гневът срещу статуквото заплашва да го разруши, пряката демокрация може да се превърне от чист теоретичен конструкт, приоритет на малък брой образовани хора, в реално решение на проблемите на деня.

Ние се солидаризираме с всякакви малцинства – етнически, сексуални, бежанци, които не намират мястото си в днешния живот. Кое ни спира, за да се солидаризираме с мнозинството? Не е това, че мнозинството подкрепя системата – малцинствата рядко говорят срещу нея. Нито ценности – малцинствата често споделят още по-различни ценности от нашите. Нито езика – малцинствата ни разбират само когато говорим на лицемерно-благодарителния език на НПО-тата. А не е ли това, че се страхуваме да работим с мнозинството? Защото решението на проблемите му изисква сблъсък с държавността, за който не са готови повечето хора, но не сме готови и самите ние.

Далеч преди революцията от 1917 г. в Русия се създава движение, наречено „слизани сред народа“. Ентузиастични младежи с добро образование се опитват да просветят, включително и революционно, невежите руски селяни. Движението скоро е смазано и не успява да просвети почти никого в огромната империя. То обаче изобличава лицемерието на държавността, готова да стъпче цвета на страната под полицейския ботуш, за да запази статуквото.

Ако искаме пряката демокрация да излезе извън социалните центрове и извън асамблеите в парковете, т. е. извън свободното ни време и извън хората, които имат свободно време, имаме нужда от подобно движение. От „слизани сред народа“, от опит да интегрираме движението в огромната инертна маса от люшкащо се недоволство. Това няма да бъде достатъчно, за да въведе пряка демокрация на работното място, нито в политиката, но ще постави въпроса на дневен ред в умовете на хората. •

Петър

„ОСОБЕНО МНЕНИЕ“

Кой и защо уби Христо Ботев?

Подир кървавия разгром на Парижката комуна – 21-28 май 1871 г., възбуждането на фанатичния революционер Сергей Нечаев през 1872 г. в пълквената душегубка, наречена Петропавловска крепост, и смъртоносното заболяване на всемирния бунтовник Михаил Бакунин, чиято смърт не закъснява – на 19 юни 1876 г., – третата личност, която има както лична обаятелност, така и обществен капацитет евентуално да се опълчи на попълзновенията на самодържавния руски царизъм е българският анархист Христо Ботев, който в своите революционни прозрения и поведение вероятно превъзхожда Нечаев, а с дръзновената си революционна воля, интелект и решителност не отстъпва на Херкулесовия бунтар Михаил Бакунин.

Михаил Бакунин разработва стратегията на предстоящото Априлско въстание в България и постоянно говори за „користолобовитото покровителство на руския император спрямо съдбата на славянските народи“. Едва ли случайно, във вестник „Тъпан“ от 27 май 1870 г. Ботев категорично изтъква „че неговите съотечественици няма какво добро да очакват от Московското правителство“. Земетръсната публицистика

на Бакунин вдъхновява Ботев да напише своето знаменито антиклерикално стихотворение „Моята молитва“. Текстът, вдъхновил поета, е цитиран и в биографията на Бакунин от съветската историчка Н. Пирумова, издана в Москва през 1970 г. В тази статия на титаничния анархист четем между другото: *Цель жизни, предмет истинной любви – Бог. Не тот Бог, которому молятся в церквях; не тот, которому думают нравиться унижением перед ним; не тот который отделило от мира судит живых и мертвых – нет! Но тот, который живет в человечестве; тот, который языком Иисуса Христа произнес священные слова Евангелия; тот, который говорит в поэте.* Отношението през пролетта на 1871 г. на Бакунин и Ботев към Парижката комуна емоционално и идейно е едно и също. В огнедишаща статия от 1 май 1875 г. в своя вестник „Знаме“ Ботев гръмогласно прокламира: „Основата на всяко едно правителство е кражбата, лъжата, насилието... Ние имаме право да кажем, заедно с Прудона, че всяко правителство е заговор, съзаклятие против свободата на човечеството“.

Тайните руски служби правят няколко неуспешни опит

та да оклеветят Ботев, но накрая стигат до извода, че щом този българин не може морално да бъде дискредитиран, трябва на всяка цена да бъде физически елиминиран! В национално-революционната ситуация в Българско, Старозагорското и Априлското въстание са събитията, предоставили идеални възможности Ботева да гибел да бъде представена като нещастно стекли се обстоятелства в разгара на боя, когато не знаеш кой и откъде може да ти тегли куршума. Останалите ВГ-националреволюционери са тривиални хъшове, които обществената конюнктура твърде бързо превъзпитава и префасонира в обикновени тесногърди еснафи. Властогонската метаморфоза на Стефан Стамболов и прочее следосвобожденски персонажи е типичен пример!

Ще споменем съвсем накратко някои вербувани от въпросните руски тайни служби българци: Софроний Врачански, Любен Каравелов, Тома Кърджиев, Стефан Стамболов – вербуван през 1872 г., Филип Симидов, Никола Славков, Христо Стоянов, Георги Ранчев, Димитър Костов, войводата Тодор Велков – вербуван още по време на Кримската война – 1853-1856 г., Стою Филипов, Хрис-

то Караминков, Панайот Хитов, изгумена на Троянския манастир Макарий, Петко Рачев Славейков, Евлоги Георгиев, Григор Начович, Тодор Бурмов, Драган Цанков, Стоян Заимов, Никола Обретенов, Иван Кишелски – българин на руска служба, стигнал до чин генерал в руската армия, който успял да проникне в БРЦК и вербувал повечето от членовете му за секретните нужди на руското разузнаване. Руското имперско военно разузнаване внедрява свой щатен шпионин и в Ботева чета – руският княз Арует Загрин, родом от Латвия, капитан от руската армия, който кой знае защо се отделил от четата, макар че е бил член на четническия щаб, и зажива при сражение с башибозушка потеря във Врачанските лозя на 19 май 1876 г., отнасяйки тайната си шпионска мисия в гроба. Каква ли ще да е била тази толкова секретна мисия, ако не физическото ликвидиране на най-бунтовния българин Христо Ботев? Ходатайствали на княз Загрин да влезе в четата и в нейния щаб небезизвестният националреволюционерин Никола Обретенов, който пък съвсем умишлено провокирал конфликт между Ботев и четническия военен командир – завършилият юнкерското Николаев-

ско военнопехотно училище в Одеса поручик от руската армия Никола Войновски, на чието място войводата назначава Перо Симеонов – Херцеговинеца, оказал се също ходатай на латвийския руснак. По време на сражението на 20 май 1876 г. поручикът буквално дезертира, както пише в спомените си участникът в Ботева чета Димитър Икономов: „В най-големия разгар на битката около 60 души, начело с офицера Н. Войновски, се отцепили и тръгнали да се спасяват в голината, която води към река Искър“. Гюргевицкият централен революционен комитет през ноември 1875 г. назначава за главен апостол на Трети Врачански революционен окръг Стоян Заимов с помощник-апостоли Никола Обретенов и Георги Апостолов, за да подготвят и вдигнат въстание през пролетта на 1876 г., но помощник-апостоли Обретенов и Апостолов не успели да развият почти никаква апостолска дейност, да не говорим пък за главния апостол Стоян Заимов, който, вместо да обяви въстанието във Врача, се гезизира в женски грехи и панически офейква от града! Едва ли случайно Стоян Заимов е вербуван от руските тайни служби! Врачанските пишман

» » » продължава на страница 9

ХРОНИКА НА ЗАГОВОРА

Всяко правителство е заговор срещу свободата

Всяко правителство води политика. Политиката е продължение на търговията с други средства. Продължението на политиката с по-други средства се нарича ВОИНА.

След края на Първата световна касапница победени и победители не мирясват, светът отново се готви за война. Всяко правителство плете интриги: да натика бъдещия си противник в неузгодна позиция, преди да зазърмят оръдията, но и гледа да прехвърли възможно повече свои проблеми върху гърба на евентуалния съюзник. Отделно се вихри изгата за избор на „приятел“ и определяне на врагове. Капитализмът не признава вечни партньори, има само вечни интереси. Капитализмът е съперничество, „мирно“ и военно.

На 29 септември 1938 г. изгата за предварително надмощие е в разгара си.

Държавниците Даладие (Франция), Чембърлейн (Великобритания), Хитлер и Мусолини подписват в Мюнхен споразумение, което позволява на нацистката държава да анексира от Чехословакия Судетската област с 3 милиона население. Чехословакия разполага с една от най-развитите европейски военни индус-

трии. Заводите на „Шкода“, от момента на германската окупация на цялата страна до нахлуването в Полша, произвеждат военна продукция, почти равна на произведеното оръжие в цяла Великобритания.

Веднага щом „демократичният“ Запад позволява разкъсването на Чехословакия, гялка и полското правителство, в мародерството се включва и Унгария.

За пред широката публика Мюнхенският сговор е опит за поправяне на несправедливостите на Версайския мирен договор. В действителност окуражават апетита на Хитлер, за да го насъскат против СССР.

През същата 1938 г. Гражданската война в Испания е особено жестока. Франкистите успешно настъпват. Социалната революция е смазана и агонизира. Националистите са подпомогнати от десетки хиляди кадрови италиански и германски военни, а републиканското правителство – от Интербригади (създадени по решение на Коминтерна през септември 1936 г.), отделно сталински „специалисти“ и революционни доброволци. Западът е наложил на Испания ембарго, уж за „потушаване на

конflikта“, активно омаловажаван в западните медии. Реално ембаргото е в полза на Франко. През септември 1938 г. републиканското правителство разпуска Интербригадите и погрозелените други доброволци, за да угоди на Лигата на нациите с надеждата да изпроси сваляне на ембаргото, да получи кредити и да постигне отзоваване на чуждите части от армията на националистите. Напразно. Западът не желае оцеляване на република с опит на успешно развивала се социална революция. СССР също не би търпял общество, което показва на света що е комунизъм в действителност, не според болшевишките извращения. Сталин тихомълком започва да връща своите „специалисти“ обратно у дома, където ги натиква в лагери като „заразени с анархизъм“.

Резултатът е предсказуем – през декември Франко пробива каталунския фронт, където вече няма анархически милиции, а консервативна войска.

През същата 1938 г. в Италия е построен модерен кораб тип „лигер на ескадрени миноносци“. Той е поръчан за съветския Черноморски флот и е доставен в началото на 1939 г.

Военното сътрудничество и търговия между СССР и Италия започва още в разгара на Руската гражданска война през 1920 г. и продължава до края на юни 1941 г. Италианците доставят на Червената армия торпедни апарати и торпеда, хидроплани и бойни кораби. Нито Абисинската война, нито Испанската, нито присъединяването на Италия към Антикоминтерновския пакт не помрачават тази сърдечна търговия. Нищо необичайно за капиталистическите нрави – например гъщерните фирми на американската Стандард Ойл снабдяват Хитлер с петрол през Испания от 1939 до 1944 г. СССР, като страна на победилите и най-развит към онзи момент еднoпартиен държавен капитализъм, спазва традицията.

Настъпва 1939 г. През януари пада Барселона, на 1 април Гражданската война официално приключва с половин милион жертви, още толкова бежанци и стотици хиляди репресирани само през първите няколко години от властването на Франко.

През март 1939 г. Хитлер окупира остатъка от Чехословакия, присъединява го към Райха като „протекторат Бо-

хемия и Моравия“. През цялата тази година в речите на фюрера липсват нападки срещу СССР. Това е годината на износването на войната.

През август Сталин започва тайна мобилизация на Червената армия. До юни 1941 г. броят на стрелковите корпуси нараства повече от двойно, а броят на армиите – петнайсет пъти.

Пак през август съветските войски на Халхин Гол първи прилагат тактиката, която германците нарекли блицкриг.

На 23 август в Москва има три делегации – германска начело с министъра Рибентроп и две военни – френска и британска. Усърдни да спечелят Сталин, британците му съобщават, че ако Германия нападне Полша, Франция и Великобритания ще обявят война на Хитлер. Само след няколко часа, с прекъсване за посещение на първото действие на „Лебедово езеро“ в Большой театър, гясната ръка на Сталин Молотов подписва с Рибентроп пакт за ненападение и таен протокол за погълбта на Полша и „защита на съветските интереси“ в Прибалтика, Финландия и Молдова. Съветските документи оценяват пакта като „изгоден“ » » продължава на страница 10

„ОСОБЕНО МНЕНИЕ“

Кой и защо уби Христо Ботев?

» » продължава от страница 8

помощник-апостоли Обретенов и Апостолов в качеството си на членове на щаба на Ботевата чета велегласно заблуждават войводата, че едва ли не Враца е целокупно въстана и маршрутът на четата е насочен именно към този град, в който обаче и пушка не пуква, нежелани да се вихри някакво въстание. На 20 май 1876 г., под връх Камарата във Врачанския балкан, с това, което не успява да извърши руският капитан Арует Загрин – Ботевото убийство, се справя блестящо вербуваният от царската „Охранка“ ербап масон Никола Обретенов, подкрепен от своите масонизирани аркадаши Георги Апостолов, Сава Пенев и Димитър Тодоров – Димитрото – все пишкин членове от Щаба на четата.

Ботев задава съвсем смисления въпрос: „Какво мислите да правим, когато в тия две сражения патроните ни свършиха? Помощ от никъде нямаме, хляб също няма! Да продължаваме ли, или да се отправим към Сърбия?“ В отговор на тази очевидно целесъобразна обясновка Обретенов отведнъж изпада в амок и от упор прострелва Ботев в сърцето, след което го гръмва за всеки случай и в челото! Впоследствие пише в мемоа-

рите си: „Оставихме трупът до самия този камък на мястото, където беше убит и отидохме към Крушовския извор да търсим четата. Като запитаха четниците де е Ботев, ние им казахме, че е напред и ще го настигнем. Ноцвахме нейде около извора“. Какво самансичко безочие! След като вероломно светили маслото на войводата си се тръшнаха връз шумата и яко си отспали! И ако туй не е перфектно поръчково убийство какво друго може да е?!

Постфактум събитията в следосвобожденска България доказват правотата на Бакунин и Ботев в техния краен негативизъм спрямо руския абсолютизъм, пък нека рубладжийският килър Обретенов непрекъснато папагалски да преповтаря, че Ботев бил гръмнат само от един, едва ли не случаен неприятелски куршум и то право в сърцето. Четникът Димитър Икономов обаче твърди, че когато чул за Ботевата гибел, дотърчал до лобното му място и видял как кръвта шуртяла от челото му! Друг четник Никола Нанов си спомня, че „куршум бе улчил най-смъртоносно място – неговото високо чело и бе пръснал черепа на части“. Същото споделя и четникът Никола Ключуков: „Куршумът бе пронизал черепа му под гясната

вежда и порої от кърви бяха го покрили“. А четникът Цанко Минков, починал чак на 5 октомври 1944 г., си спомня: „Вражеският куршум бе улчил най-смъртоносно място – неговото високо чело – и пръснал черепа на части. Горкият!“ (В-к „Кооперативно знаме“, № 130, 2 юни 1953 г.; също и в сп. „Наша родина“ №6, 1956 г.) Братът на поета Кирил Ботев, участник в четата, споделя с приятели след Освобождението: „Лично аз не съм писал спомени и нямам намерение да пиша, защото онези истини, които зная, болезнено ще засегнат мнозина!“

Ала неведоми са пътищата Господни! Ето че вече в баш свободна България вербуваните от руските тайни служби Стефан Стамболов и Никола Обретенов се изявяват като най-отявлени русофоби! Стамболов дори е касапски съсечен посред бял ден в центъра на София от рубладжийски нагушени гущезубци, а преди това на 2 септември 1889 г. руската агентура отправя председателя на Народното събрание Захари Стоянов. Обретенов някак си отървава кожата и доживява деведесетгодишна възраст, като дълголетие то му изглежда се дължи най-вече на способността му да лъже хладнокръвно като ка-

ракачанска врачка!... Няколко години подир Освобождението е съставена Първата комисия, назначена от Министерството на просветата, с председател литературоведа Леонид Спасов, за да обследва обстоятелствата, довели до гибелта на Христо Ботев. Комисията стига до извода, че Ботев е убит от неизвестен българин или българи, за да бъде ограбен, защото кемерът му бил тълпан с махмуди и наполеони – гемец с паричния ресурс на четата. Всъщност, кой знае – може и така да е! Нищо чудно Обретеновата масонска шайка да е изгъбосала четническото имане! През 1927 г. е формирана нова комисия, оторизирана да разбули мистерията около гибелта на Ботев. Най-главният свидетел, вездесъщият Никола Обретенов, така се оплита в показанията си, че шестима членове от състава на комисията подписват протокола с „особено мнение“. Впрочем няма как Ботев да е бил убит от турски войник и поради обективни обстоятелства, защото след сражение и то подир залез слънце, навечер турците – башибозуци и редовен аскер – винаги са се оттегляли организирано и дори се настанявали в близките села, за да отмарят. Освен това кой знае защо Обрете-

нов и щабните му дръзвяха дори не си правят труда все пак да погребат мъртвото тяло на войводата, а го затрупват на бърза ръка с няколко клонки... До 1927 г. маститият поборник изобщо не стъпва на Ботевото лобно място! Дори когато е коскоджамити Врачански околийски управител през 1890-91 г., не се весва под връх Камарата – местността Йолковица във Врачанския балкан! Отива там едва след половин век и една година по повод разследването на учредената през 1927 г. специална комисия. За последен път се изкачва на Йолковица на 2 юни 1937 г. по случай шестдесетгодишнината от Ботевата гибел. Изневиделица из множеством изскача някакъв разярен, побелял старец и с погнуса го заплъва. Стражари се втурват да го арестуват. Обретенов обаче ги възпира с думите: „Оставете го! Той може би има това право!“ Вече на смъртния си огър – 10 октомври 1939 г., когато свещеникът го пита има ли да изповяда нещо недоизказано за Ботевата смърт, той отронва сподадено: „Уви... За честта на българския народ ще отнеса истината на небето!“ Ашколсун! Не ще и дума – фарисейски отговор на типичен масон! •

Марин Караиванов – Макап

ХРОНИКА НА ЗАГОВОРА

Всяко правителство е заговор срещу свободата

» » » продължава от страница 9

ни предпоставки за евентуално създаване на антихитлеристка коалиция“.

Ръцете на нацистите са развързани.

Следва нападение срещу Полша – 1 септември. След два дни Британия обявява война на Германия, на 5 септември САЩ декларираут неутралитет, а на 17-ти Полша е ударена в гръб от сталиновите орди. Западът преглъща съветското съучастие.

Съветските конструктори започват изпитания на танковете КВ и Т-34, които скоро влизат в серийно производство.

Преди септември 1939 г. между границите на СССР и основната територия на Германия лежат 600-800 км. Пактът свежда тези разстояния до нула. На новата съветско-германска граница няма никакви укрепления.

През декември Сталин напада Финландия, СССР е изключен от Лигата на нациите. САЩ обявяват „морално ембарго“, но не спират износа на американски технологии и заводско оборудване за СССР.

Сталин анексира Прибалтийските страни – и не среща даже „морално ембарго“.

Сталин прибира Молдова, поисква и получава Северна Буковина от Румъния. Последното най-сетне стряска Хитлер, защото заплашва петролните му източници.

Лондон е във война. От 3 септември 1939 г. до юли 1941 г. германските подводници потапят над 2000 британски търговски кораба, което поставя Британия на ръба на поражението.

През май 1940 г. Хитлер разгромява Франция. Чърчил произнася прочутата си реч „Никога няма да се предадем“. Започва авиационен дуел между Германия и Великобритания, гарниран с военноморско клане. Германската авиация опожарява британските градове, промишлени центрове и пристанища

Към юни 1940 година, за отбрана на Британските острови Чърчил разполага с по-малко от 100 танка. По същото време по източните граници на Германия стоят едва 10 дивизии без нито един танк и без авиационно прикритие.

През 1940 година в Червената армия са въведени генералски звания.

През първата половина на 1941 г. бойните действия между Британия и Германия се нажежават, британска-

та авиация бомбардира Берлин. Германски десантни части превземат остров Крит, като унищожават превъзхождащите ги британски и гръцки войски. Обилно се лее кръв в Северна Африка.

Британия, макар към юни вече да е спечелила въздушната кампания, е изтощена и в загънена улица – няма сухопътни сили да разгромят Германия. Германия пък няма авиация и флот, способни да осигурят нахлуване на островите.

От септември 1939 г. британските дипломати неуморно убеждават съветското ръководство да влезе във войната срещу Хитлер. Стигат до отчаяни заплахи, че ще сключат сепаративен мир и тогава Хитлер ще стовари цялата си мощ на Изток.

На 27 май 1941 г. в обръщение по радиото президентът Рузвелт заявява, че САЩ ще помагат на всяка страна, която води борба срещу Германия.

Сталин упорито отказва на увещанията, докато в началото на юни 1941 г. внезапно оमेква.

На 12 юли 1941 г. Чърчил подписва договор със Сталин за сътрудничество. Още през май изнемогваща Британия е пратила в Мурманск ко-

раби с оръжие, а от юни 1941 до април 1945 всеки месец доставя по 2000 тона алуминий. Под натиска на Рузвелт следва Атлантическата харта от 14 август 1941 г. Така официално възниква антихитлеристката коалиция, значително разширена на 1 януари 1942 г. с декларацията за учредяване на Обединените нации, които да заместят провалената Лига на нациите. Неофициално обаче Коалицията съществува и преди нападението на Германия срещу СССР.

Сталин още е „приятел“ с Хитлер, но доставките на стратегически материали от САЩ за СССР прииждат с нарастващо темпо от есента на 1940 г., а според някои историци – от януари 1939 г. Америка строи подводници за СССР по подписано през март 1939 г. споразумение. Още от началото на 1930-те години американски инженери изграждат за Сталин модерни военни заводи, а стратегическите доставки преди войната съперничат по обем и разнообразие с тези по време на войната. От юли 1941 г. до капитулацията на Япония помощта на САЩ за СССР надвишава 17 милиона тона техника, оръжия и други артикули

на стойност 160 милиарда долара по цени за 2015 г. СССР, а после Русия изплащат по 10% от цялата сума. Без тези доставки СССР изобщо не би смогнал да устои и контраатакува.

Втората световна се развива почти точно според плановете на Коалицията. Целта е да разгромят Германия и съюзниците ѝ, без да позволят избухване на народни въстания. Срещу расисткия режим на нацистите воюват държави с расистки колониални практики, с идеология на държавния еднопартиен капитализъм, слабо отличим от хитлеристкия.

Втората световна завършва с ядрен апокалипсис за два японски града и пълна победа на правителствата над своите и чуждите народи.

Завършва условно – от нея се проточва дълга опашка локални касаници, а дебатите кой какво е спечелил не стихват и до днес. Днешният свят е резултат от Втората световна война. Той обаче се променя неугържимо, губи стабилност и настъпва време за ново прекрояване на картата.

Капитализмът не може без войни, те са ПРОСТО БИЗ-НЕС. •

Васил Арапов

МАХНО НЕСТОР

Нетърпеливи да консолидират властта си над Русия, Ленин и Троцки сключват на 3 март 1918 г. сепаративния Брест-Литовски мир с германското имперско правителство и отварят широко вратите на Украйна за австро-германските войски.

Нашествениците поставят на власт марионетното авторитарно правителство на хетман Скоропадски.

Контрареволуцията разрушава завоеванията на селската и работническата автономия.

Фронталната борбата става безполезна, привържениците на Махно решават да организират тайно революционерите, за да подготвят почвата за селско въстание след прибирането на реколтата. Обявена е награда за главата на Махно и той бяга.

„През юни 1918 г. се запознах с Ленин в Кремъл [...]. Трудно е да се намери в друг ръководен политик толкова измама и лицемерие, колкото Ленин проявява в тези разговори. Болшевишката власт вече е организирана през това време репресиите срещу анархизма с умишленото намерение да го дискредитира пред масите в страната. Болшевизмът на Ленин слага кръст на всяка свободна революционна организация...“ Борбата срещу държавата (и други произведения), текстове от Махно (1925-1932) в превод на Александър Скурда.

продължава от миналия брой

» » »

ОТ НАШИТЕ ЧИТАТЕЛИ

Къде сме ние?

В последно време сме свидетели на най големите световни **човешки** земетръси – човешки самоизтребления, продукт на държавните и религиозни машини – **йерархични** институции. Изкуствено създадената и всекидневно подклаждана национално-патриотична и религиозна (добре позната помия) мания на братоубийствени войни в Близкия Изток и Африка днес, по подобие на митологичния **потоп**, преля всички изкуствени граници по Европа и се превърна в световна трагедия, война за човешко **съществуване**. Цял свят отдалече оплаква орисията, безизходицата и бавната смърт на милиони хора – семейства с невинни нещастни малки деца и полумъртви старци.

19-ти век бележи подем на социалния възход на учени, гении, революционери и философи, които не жалят сили и живот за основополагането на идеалите за социална правда, предвиждат и се борят за освободжението на човека-роб. През 20-ти век капитализмът възтържествува

и с успешната си манипулация потиска възможността за колективно освобождение и демократично самоуправление. Общо взето държавното общество остава сляпо и глухо към мрачните предвиждания и логични критики на дейците от 19-ти век и малцината сериозни мислители като Оруел, Чомски и други световни теоретици на науката и анархизма от 20-ти век.

През 21-ви век силните на деня, които нарушиха равновесието в контрола и господството над черното злато и други природни богатства в тези райони, още не искат да знаят за цялото зрелище на отчаяние, което ще повлече и тях самите в бездънната пропаст. Човешките вълни от Изток застрашават общото световно положение и особено спокойствието на елитна Европа и Америка. Слабите икономически балкански държави са в истинска паника, но големите братя на терора, виновници за всичко ставащо, още се правят на ударени, докато отчаянието не предизвика зов

на оръжие. Унгарският премиер излиза с ултиматум и търси спасение от Европейския елит, но същевременно най-безсрамно издига стария окървавен лозунг от средните векове на склеротичните черковни **пански** кръстоносни армии срещу мюсюлманските народи в Близкия Изток. Този мръсен омразен религиозен лозунг ека както **камбанен звън** по цялата планета и раздели народите **за и против** невинните нещастници. Вековната черковна омраза и християнско затъпяване, наред с държавните медии, правят капитал от цялата човешка трагедия.

Често говорим и пишем за нашите фундаментални принципи и идеи, за организационна подготовка (действия) и идване на **социалната революция**. Нищо лошо както начало! От там после какво правим?

Според мене, това не е оправдателно за един цял живот анархизъм. В света около мене всичко се движи по вечноето пъти светкавично, самата природа и всичко на-

около от човека се променя, особено наука, технология, електроника в последно време правят от човека играчка.

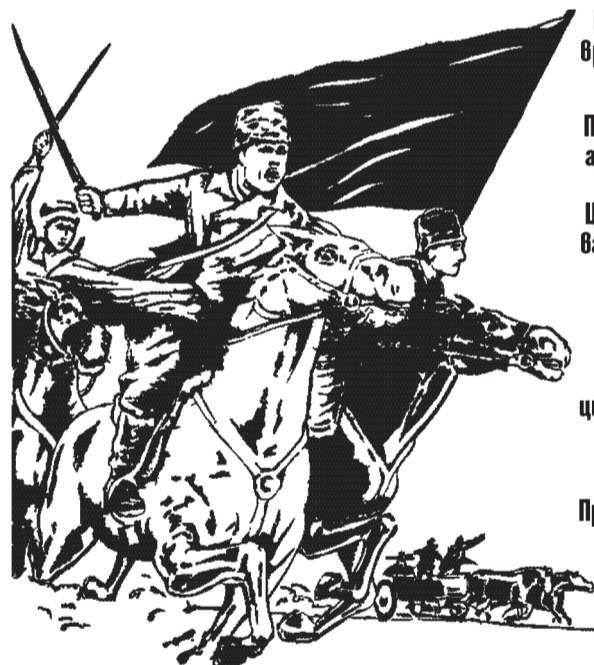
По-горе споменах за подклаждания в момента много стар религиозен въпрос, особено между мюсюлмани и християни. Най-големият номер за разделянето на хората в нашето днешно държавно общество. Налага се да придружа жена си на някои обреди или погребение – всички до един се молят, кръстят, палят свещи и целуват някакви черковни мумии. Аз стоям както стълб, неспокоен, чувствам се несигурен, самотен като престъпник под обвиняващите погледи на околните – нещо, което не помага в семейното единство...

Никак не дискутирам идейната принципна нужда на един анархист, без която идейна подкваса не може да бъде такъв. Смятам обаче, че ние се самозатваряме и изолираме от общия активен живот на нашето общество. Време е да излезем на общата арена с нашите идей-

ни принципи, но с нови идейно разбрани инструменти – главно с активно действие и третиране на всички вълнуващи всекидневни и бъдещи проблеми на разбран практичен и популярен народен език. Наместо както жабите и папалгите, затворени в застошли води и кафези, да пеем и повтаряме една и съща песен, независимо колко сладка и хубава, но чужда и нечута от народа. В черквата може така, понеже техните мозъци са протити. С една дума, трябва да намерим формула, начини на сработване как да действат, да се солидаризираме особено с всички прогресивни течения и хора, да координираме общи действия, да разглеждаме и обясняваме религиозни, научни, природни, вълнуващи хората проблематични въпроси.

Фундаменталния принцип на Кропоткин за **взаимопомощта** като анархисти трябва да осъществим на практика в ново съжителство с всички борещи се за социална правда и свобода. •

*Златко Златков –
Нова Зеландия*

В началото на юли 1918 г. Махно се връща в Украйна и организира бунт под черния флаг на анархизма.

Партизаните нанасят тежки удари на австро-германските нашественици и техните съюзници от украинската Централна Рада. Те атакуват изненадващо и изчезват с помощта на селяните, които крият конете им.

Репутацията на Махно расте, все по-многобройни групи се присъединяват към него. Както той, така и дейците на „Махновщината“ се избират и отзовават от масите отдолу. Анархистически дух царя в целия регион...

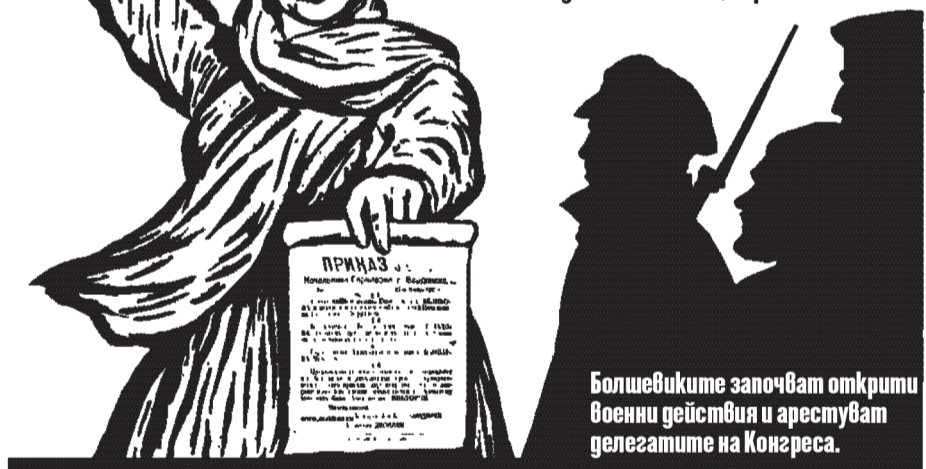
През ноември 1918 г. австро-германците се изтеглят от Украйна. Махно респектира Царската бяла гвардия.

Регионални конгреси на селяните и въстаниците координират стопанската дейност. Бойците от народната въстаническа армия са под контрола на въоръженото население. Селяните не се страхуват да отправят своите забележки, включително и към Махно. Последният подкрепя стремежите им, вместо да налага една доктрина.

Махно се утвърждава и придобива тежест в Украйна. Болшевишкият режим решава да прекрати реализирането на проектодекларацията на Махновщината:

„Ние вярваме, че в едно близко бъдеще всички работнически класи ще завоюват същите позиции като нас, ще организират своя професионален, стопански, обществен и културен живот върху свободните принципи, без никакви забрани и налагане на диктатурата на която и да било личност, партия или власт“.

Болшевиките започват открити военни действия и арестуват делегатите на Конгреса.

Троцки заявява, че е „По-добре да предадат цяла Украйна на Деникин, отколкото да дадат възможност да Махновщината да се разрасне!“

» продължава в следващия брой

ДИСКУСИОННА ТРИБУНА

Какво не е пряката демокрация

Днес „леви“ и „десни“ евро-политици на най-високо равнище „лобират“ за пряка демокрация. Дори в ъгълчето на Европа наречено България има цял институт, който провежда мероприятия, издава брошури и оправдава заплати, за да обяснява на простите хора защо е то Пряка Демокрация и как тя ще ни направи щастливи.

Да прочистим малко атмосферата от подобни спекулации:

- Пряката демокрация не е красива утопия. Различни групи, общности и цели общества са организирани върху нейните принципи.
- Пряката демокрация не е теоретичен конструкт. Пряката демокрация е преди всичко действие на хората, твърдо решени да живеят според принципите ѝ.
- Пряката демокрация не е начинът да се вземе най-доброто решение. Пряката демокрация е справедливият начин за вземане на решение.
- Пряката демокрация не е панацея, която ще реши всички проблеми на обществото. Пряката демокрация е

начинът обществото да поеме решаването на проблемите в собствените си ръце.

- Всенародното допитване по усмотрение на управляващите не е пряка демокрация. Пряка демокрация е допитването до всички заинтересовани по който и да е обществен въпрос.
- Събирането на подписи за организиране на референдум не е пряка демокрация. Пряка демокрация е незабавното оповестяване на всяко мнение.
- „Свободата на словото“ за платените журналисти не е пряка демокрация. Пряка демокрация е свободният равнопоставен достъп до средствата за масова информация на всички членове на общността.
- Ангажиментът на властта да изпълни решенията на евантуален референдум не е пряка демокрация. Пряка демокрация е възможността на хората да унищожат институциите, които не изпълняват волята им.
- Делегирането на власт не е пряка демокрация. Пряка де-

мокрация е определянето на координатори по конкретни въпроси.

- „Контролът на народа върху властта“ не е пряка демокрация. Пряка демокрация е освобождението на народа от контрола на властта.
- Спазването на закона не е пряка демокрация. Пряка демокрация е спазването на волята на хората.
- Правосъдието е несъвместимо с пряка демокрация. Пряка демокрация е обезщетяването на пострадалия и обезвреждането на виновния според решенията и нуждите на общността.
- Полцията е несъвместима с пряката демокрация. Пряка демокрация е участието на цялата общност в организирането на местни групи за преодоляване на насилието.
- Собствеността върху общественото значимите ресурси е несъвместима с пряката демокрация. Правото върху вещите при пряката демокрация се определя от оценката на общността за нуждите на личността.

Златко

ВЕЧЕ И В КНИЖАРНИЦА „НИСИМ“

Анархистка литература можете да намерите вече и в книжарница „Нисим“ на бул. Васил Левски 59 в София на обявените в каталога цени.

ПОЛЕЗНИ КНИГИ НА НИСКИ ЦЕНИ

КНИГИ:		
1. Основи на безвластието – Г. Хаджиев	3 лв	
2. Национално освобождение и безвластие – Г. Хаджиев	3 лв	
3. Вчерашни, днешни и утрешни проблеми – Г. Хаджиев	3 лв	
4. История на безвластническото движение в България – Г. Хаджиев	3 лв	
5. Моя път (спомени в два тома) – Г. Хаджиев	2x3 лв	
6. Феноменът Махно – П. Аршинов	3 лв	
7. Заблужденията на марксизма – Пиер Рамю	3 лв	
8. Събитието на века – анархистическа Испания – Г. Левал	3 лв	
9. Взаимопомощта – фактор на еволюцията – П. Кропоткин	3 лв	
10. Краят на държавата и капитала – Г. Константинов	5 лв	
11. С думи вместо с куршуми – Г. Константинов	7 лв	
12. Възможна ли беше съпротивата срещу ДС? – Г. Константинов	5 лв	
13. Национализъм и култура (в два тома) – Рудолф Рокер	10 лв	
14. Бакуниновата теория и практика на социалната революция – Г. Константинов	9 лв	
15. Михаил Бакунин – избрани страници за и от него	4 лв	
16. Барутни (по)мисли – Г. Константинов	7 лв	
17. Хляб и свобода – П. Кропоткин	6 лв	
18. Ставайте, робове – Г. Константинов	7 лв	
19. Досие на обект №1218 – Александър Наков	4 лв	
20. Спомени за израстването – Христо Колев ГОЛЕМИЯ	7 лв	
21. Адски калейдоскоп (в два тома) – Г. Константинов	2x7 лв	
22. Преобразуването на обществото или екоанархизмът – М. Букчин	7 лв	
23. Един проект за социална революция – ФАФ	4 лв	
24. Спомени – Стоян Цолов	7 лв	
25. Статии – Георги Божилов	10 лв	
26. Христо Ботев – Евгений Волков	7 лв	
27. Живот под черен небосвод – Георги Божилов	7 лв	
28. Напред и ако пътят води към Голгота! – Георги Константинов	7 лв	
29. Свободата, Санчо, е велико нещо! – Георги Константинов	7 лв	
30. Спомени за бъдещето – Желязко Петков	5 лв	
31. Достоен живот – Трифон Терзийски	4 лв	
32. Лични откровения – Георги Божилов	7 лв	
33. Емигрантски спомени – Георги Константинов	3x7 лв	
34. Горчива чаша – Стефанка Христова	8 лв	
35. За повече обич – Стефанка Христова	8 лв	
36. Предвестници на бурята – Петър Манджуков	15 лв	

БРОШУРИ:		
1. Стопанисването на земята – Г. Хаджиев	2,50 лв	
2. Проблемът за организацията на анархизма – Г. Хаджиев	2,50 лв	
3. Що е анархизъм?	2,50 лв	
4. Отговор на една върваща – С. Фор	2,50 лв	
5. За общината	2,50 лв	
6. Федерализъм и централизъм – Рудолф Рокер	2,50 лв	
7. Крахът на руския държавен комунизъм – Рудолф Рокер	3 лв	

Тези книги и нови заглавия можете да купите от антикварната книжарница на пл. „Славейков“ №7. Някои от тях могат да се намерят и в книжарницата на бул. Дондуков срещу Първа английска гимназия. Същите още могат да бъдат поръчани и изпратени от **Тодор Иванов – телефон за заявки и доставки 0896 613 727.**

АНАРХОКАЛЕНДАР

- На 01.09.1846 г. в гр. Барлетта (Италия) е роден анархистът Карло Кафиеро.
- На 03.09.1958 г. умира теоретикът на безвластието Рудолф Рокер.
- На 03.09.1991 г. в с. Копаница (Пернишко) умира анархистът Евлоги Цветков, един от отговорните редактори на вестник „Работническа мисъл“.
- На 04.09.2000 умира анархистът Желязко Петков Желязков, сътрудник на „Свободна мисъл“.
- На 05.09.1872 г. в гр. Хага се провежда последният конгрес на Първия Интернационал и изключването на Бакунин и Джеймс Гийом.
- На 09.09.1944 г. е извършен болшевишки преврат в България.
- На 10.09.1891 г. в Испания излиза безвластническият вестник „Революционер“.
- На 12.09.1976 г. в гр. Твърдица умира анархистът поет Димо Канев Димов.
- На 13.09.1988 г. в София умира безвластничката Василка Данева Лясова (Веса).
- На 15.09.1872 г. в гр. Сент Имче е открит първият конгрес на Анархисткия Интернационал.
- На 19.09.1904 г. е роден анархистът Михаил Динков Цицелков, организатор на Златишко-пирдонската нелегална анархистическа група.
- На 20.09.1932 г. е роден американският писател Ъптън Синклер, автор на романа „Бостън“ (посветен на анархистите Сако и Ванцети).
- На 22.09.1932 г. в Килифаревото умира Надежда Симеонова Попова, участничка в Килифаревското въстание и Килифаревската анархокомунистическа чета.
- На 25.09.1903 г. край гр. Кратово (Македония) в сражение с турски аскер загива анархистът-революционер Никола Дечев.
- На 27.09.1921 г. в Москва са разстреляни от болшевишката ЧК десет анархисти, между които Лев Чорни.
- На 28.09.1923 г. при село Звъничево е убит анархистът Илия Георгиев Юрков.
- На 29.09.1923 г. в местността „Грамадите“ край Брацигово са убити анархистите Васил Атанасов Попов и Павел Атанасов Терзиев.

Помощи за „Свободна мисъл“

1. Читател	10 лв
2. Александър Наков, Перник	10 лв
3. Стефан Д. Попов, Пловдив	20 лв
4. Иванов Димитров Иванов, Коларово	30 лв
5. Владимир Николов Величков	20 лв
6. Златко Златков, Нова Зеландия	240 лв
7. Трифон Терзийски, Кнежа	50 лв
8. Желязко Петков, Бело поле	30 лв

БАНКОВА СМЕТКА В ЛЕВА (IBAN):

BG86 UBBS 8261 1010 0473 10

Т Б ОББ АД, КЛОН ПЕРНИК
ФАБ БЛАГОДАРИ ЗА ОКАЗАНАТА ПОДКРЕПА!

Вестник „Свободна мисъл“ не печели от реклами или обяви и не е спонсориран от никакви патриотични бизнесмени и затова не изплаща хонорари. Редакцията приема материали, написани грамотно на стандартни машинописни страници – 30 реда на страница, 55 знака на ред или набрани на компютър. Всеки автор носи отговорността за съобщените факти и твърдения!
Ръкописи не се рецензират и не се връщат!

сайт на ФАБ: www.anarchy.bg
 сайт на „Свободна мисъл“: sm.a-bg.net
 имейл на ФАБ: fab@a-bg.org

телефон за връзка с ФАБ

0896 613 727

адрес на редакцията

София, ЖК Надежда, пощенски клон 1220, пощенска кутия 59

отговорен редактор **А. Ванчев**
 предпечатна подготовка **Свободна мисъл**

АБОНАМЕНТ 2015 СВОБОДНА МИСЪЛ

Драги читатели, Абонаментът за вестник „Свободна мисъл“ МОЖЕ ДА СТАВА ДО 15-ТО ЧИСЛО НА ВСЕКИ МЕСЕЦ ВЪВ ВСИЧКИ пощенски клонове на страната. За 1 година – 6,00 лв; за 6 месеца – 3,00 лв; за 3 месеца – 1,50 лв. Цена на един брой – 0,50 ст.

Каталожен номер 649

радиопредаване за свободен живот

ера
радиопредаване за свободен живот
era.a-bg.net

**ЕВОЛЮЦИЯ,
РЕВОЛЮЦИЯ,
АНАРХИЯ –
предаване
за свободен
живот**

Екипът поднася „малки новини“ и представя света през очите на хората, които обичат свободата си и уважават нуждите на останалите. В предаването участват активисти от различни социално ориентирани организации на български младежи – студенти, анархисти, еколози, но тези, на които разчитаме, за да бъдем интересни и уникални, са слушателите. Всеки може да се свърже с екипа на предаването чрез скайп или чрез форума, а ние се стараем да не оставим неизразена позиция по време на живото предаване. Предаването се излъчва всеки четвъртък от 20:00 часа по местното радио на безвластниците. Когато няма живо предаване, на този адрес се въртят автоматични записи. Цялото съдържание на предаването излиза предварително на сайта, а ден-два след излъчването можете да чуete записите от него.